

Giới thiệu Áp Chót Bảng Giang Hồ

Áp chót bảng giang hồ - đang tiến hành - Yan Nian

Giới thiệu truyện ngôn tình kiếm hiệp hấp dẫn này:

Trên giang hồ lại nổi lên một lần sóng lớn về việc Hạ Hà đệ tử của Thủy Hư Cung dùng một đêm tiêu diệt toàn Hàn gia, vì thế được xếp đầu bảng xếp hạng Thập Tru.

Máu chảy thành sông, thân chất đầy đồng. Đó là những lời miêu tả lại cảnh quan hôm ấy. Có kẻ nói, hấn uy vũ như long hổ, một đao diệt tận.

Trừ gian diệt ác, phò độ chúng sinh. Có kẻ nói, hấn hèn mặt tựa loài hạ đẳng, lên lút thất cổ từng người. Những người Hàn gia đó nào có tội tình chi với hấn?

Những lời đồn đại trong giang hồ thì liệu được bao nhiêu câu là nói đúng sự thật. Bao nhiêu câu kể lại câu chuyện, bao nhiêu câu là thêm thắt?

Miệng lưỡi người đời, khó đo lường khó đếm. Tâm tư người đời, khó liệu khó lường. Lại nói, có mấy ai tin những kẻ rồi rã ngoài trời giữa chợ kẻ chuyện một trang nam anh hùng?

Chuyện xưa kể rằng Hạ Hà say mê Quý Sát, giết hại sư phụ, diệt môn, giết hại tri giao, không chuyện ác nào không dám làm. Chỉ cần đó là người, hấn nhất định không để chạy thoát. Tàn nhẫn, độc ác, máu lạnh, quỷ kế, không biết đâu là đủ. Khát máu, biết bao giờ mới dừng?

Chuyện xưa kể lại có mấy phần thật giả? Có người lại nói các người sai rồi, hấn là kẻ bị hại. Có kẻ nói, không phải đâu, chắc chắn là có ẩn tình. Chính tà thiện ác thật sự dễ phân sao?

Suy cho cùng, hãy để hấn kể lại câu chuyện, một câu chuyện toàn vẹn nhất, về chính bản thân hấn, trên cuộc đời khắc nghiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Làm Khó

“Tiểu thư, người nói xem Ngôn Khách Cư đó có phải cố tình làm khó chúng ta không?” Chỉ thấy một tiểu cô nương tầm mười hai tuổi, hai búi tóc nhỏ trên đầu có gắn chuông lục lạc nhỏ, đi đường thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chuông vui tai. Khuôn mặt khả ái, đáng yêu lại đang nhăn nhó, khó chịu hỏi.

Bên cạnh là một cô nương tầm mười tám tuổi, mi thanh mục tú, tóc dài được cột lại một cách đơn giản. Khuôn mặt thấp thoáng ý cười, không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng lại khiến người khó quên. Nhìn qua có vẻ chỉ là một cô nương hiền lành, thế nhưng thanh đao hoa văn vân long sau lưng nàng lại khiến người khác không dám lại gần.

Nàng nhìn nhìn đường phố, nhìn sang tiểu cô nương đang nhăn nhó bên cạnh lại không nhịn được nhéo nhéo hai má nàng, than thở nói: “Tiểu Tinh cười cái nào, chút việc tìm đồ thôi cũng không khó khăn gì. Chẳng lẽ muội không tin ta à...”

Tiểu Tinh miễn cưỡng nhe răng cười: “Hàn Niệm tiểu thư ơi, không phải muội không tin người, nhưng rõ ràng một Ngôn Khách Cư nơi tin tức gì cũng biết mà tìm một món đồ lại không tìm được mà lại kêu chúng ta đi tìm. Rõ ràng không phải là đồ dễ tìm mà.”

Nàng ngẫm nghĩ, dứt khoát lưu loát nói: “Ta biết, nhưng chúng ta có việc cầu người, muội cũng nói không dễ tìm thôi mà cũng chưa hấn đã khó nha.”

“...” Tiểu Tinh bất đắc dĩ nhìn trời.

Nàng cười cười, vỗ vỗ vai Tiểu Tinh: “Thôi được rồi, từ đây đến Giang gia cũng không còn xa, đêm nay chúng ta cứ nghỉ tạm ở đây, mai hãy lên đường.”

“Tên điên này, ai mượn người xía vào chuyện nhà ta.” Không xa bỗng nhiên có tiếng la lối ồn ào truyền đến. Xung quanh đó dần chúng đã tụ lại thành một vòng, đến xem náo nhiệt. Hai người nghe tiếng, cũng hiểu ki đi đến chen vào đám người: “Xin nhường đường, nhường đường...”

Vừa vào được bên trong vòng người, liền thấy một hán tử cao to, thô kệch đang xách cổ áo một nam tử, lớn tiếng mắng mỏ. Bên cạnh là một cô nương đang ngồi trên đất khóc lóc. Cũng quá là cầu huyết đi.

Xung quanh bắt đầu bàn tán.

“Vị thiếu hiệp này xui xẻo rồi, đừng ai không đừng lại đừng vào Kha Tử.” Một thiếu phụ thở dài.

“Chắc là người mới đến, không biết chuyện nên đi bệnh Tả Tả này.” Một nam tử khác lắc đầu nói.

“Người nói xem, thiếu hiệp này sẽ không bị đánh chết chứ.”

“Nhìn dáng người này, không chết cũng tàn phế.”

...

Dựa vào một số lời này nàng cũng hiểu được đại khái sự việc, nghe qua có vẻ như cô nương tên Tả Tả này cũng không phải tốt lành gì, nam tử kia do không biết chuyện liền bị liên lụy, sợ là lành ít dữ nhiều.

Đang không biết có nên nhúng tay vào không, đã thấy cô nương Tả Tả kia ôm chân tên Kha Tử cao to kia gào khóc thảm thương: “Kha Tử... lần này thật không phải lỗi của thiếp, là tên kia dụ dỗ thiếp, không phải lỗi của thiếp mà, hu hu...”, nói đoạn lại chỉ sang nam tử đang bị xách cổ áo kia nói: “Hức... nam tử này, thiếp... thiếp thật sự không quen biết, hu hu... chàng tha thứ cho thiếp lần này đi... Kha Tử...”

Tả Tả này khóc vô cùng đáng thương, chỉ là dân chúng lại không ai quan tâm, còn có vài người liên tục lắc đầu, chặc chặc miệng bàn tán.

“Lần này lại cũng vẫn mấy câu cũ, Tả Tả này thật hết thuốc chữa.”

“Kha Tử này cũng thật khó.”

Nàng nhìn không được lên tiếng hỏi: “Vị đại thẩm này, xin cho hỏi chuyện là như thế nào vậy?”

Tìm kiếm với từ khoá:

Hôm nay, 15:37 yUa_chAn Thành viên cấp 3 Ngày tham gia: 24.02.2013, 22:12

Tuổi: 20 Re: [Cổ đại - Hài] Áp chót bảng giang hồ - Yan Nian - Điểm: 10 Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer! Chương 2: “Suyt..., ngoan nào.”

Vị đại thẩm này đang buồn chuyện lại nghe có người hỏi liền bưng bưng khí thế kể: “Cô nương chắc cũng mới đến nên không biết...”

Hóa ra Tả Tả đang khóc kia ấy là vợ của Kha Tử. Gia đình vốn cũng khá khá, Kha Tử này nhìn bề ngoài thì hung dữ nhưng thật ra lại rất chăm làm, thương vợ. Ngày trước hắn vô tình cứu được Tả Tả này từ tay bọn buôn người, về sau cưới về, nhà cha mẹ mất sớm, cũng không thiếp thất.

Phải nói là Tả Tả này có phúc mà không biết hưởng, chỉ yên phận được một thời gian liền bắt đầu cờ bạc. Bao nhiêu tiền của Kha Tử làm ra dành dụm đều bị nàng ta tiêu hết. Đã vậy còn đi tư tình với nam nhân khác, nhiều lần bị Kha Tử phát hiện nhưng lại gờ thối khóc lóc ăn vạ, hứa hẹn đủ điều. Thế là hắn cũng không nỡ làm gì, đành tha thứ. Lần này lại bị hắn bắt gặp nàng tư tình cùng người khác ngay trên phố.

Nam tử tư tình kia đã bị Kha Tử đuổi đi, lần này xem như hắn cũng thông suốt viết hưu thư. Mà Tả Tả này lại không chịu, hai bên đang giằng co thì nam tử này nhìn thấy, hiểu lầm nên vào cứu nàng ta.

Nàng nghe kể, thoáng nhìn sang bên kia liền ra quyết định.

Kha Tử nghe Tả Tả khóc lóc, càng bức mình, không kiên nhẫn nói: “Đây là chuyện riêng của nhà ta, người tốt nhất đừng xía vào, đi đi.” Dứt lời liền buông tay, đẩy đẩy nam tử kia ra ngoài.

Nam tử kia lại vẫn đứng chắn trước mặt Tả Tả, nghiêm mặt không nói. Hắn thấy vậy, máu nóng lại dâng lên, liền vung nắm đấm vào nam tử kia. Chỉ thấy một bàn tay trắng nhỏ, nhẹ nhàng chặn lại nắm đấm.

“Tên điên nào nữa đây...” Hắn bức bối quát, khi nhìn sang, thấy là một cô nương liền im lặng.

“Xin lỗi Kha Tử huynh, đây là đệ đệ của ta. Do vừa mới đến không hiểu rõ sự tình nên mới gây ra hiểu lầm. Ta thay mặt đệ ấy xin lỗi người, nếu không còn chuyện gì vậy chúng ta xin đi trước.” Hàn Niệm nói xong liền giơ tay cáo từ. Sau đó xoay người nhìn nam tử kia thờ dài, nắm cổ tay hắn kéo đi.

Mọi người vốn đang ồn ào một trận bỗng im lặng nhìn hai người bỏ đi, không tự giác tách ra một con đường.

Nam tử kia thấy có người nắm cổ tay mình liền vận tay tránh thoát, ngược mắt nghi vấn nhìn nàng: “Cô nương...”

Hàn Niệm liền đổi một tay khác nắm cổ tay hắn kéo đi, một tay kia nhẹ đặt ngón trỏ lên môi hắn, nhỏ giọng nói: “Suyt..., ngoan nào.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: “Suyt..., Ngoan Nào.”

Vị đại thẩm này đang buồn chuyện lại nghe có người hỏi liền bưng bưng khí thế kể: “Cô nương chắc cũng mới đến nên không biết...”

Hóa ra Tả Tả đang khóc kia ấy là vợ của Kha Từ. Gia đình vốn cũng khá khá, Kha Từ này nhìn bề ngoài thì hung dữ nhưng thật ra lại rất chăm làm, thương vợ. Ngày trước hần vô tình cứu được Tả Tả này từ tay bọn buôn người, về sau cưới về, nhà cha mẹ mất sớm, cũng không thiệp thất.

Phải nói là Tả Tả này có phúc mà không biết hưởng, chỉ yên phận được một thời gian liền bắt đầu cờ bạc. Bao nhiêu tiền của Kha Từ làm ra dành dụm đều bị nàng ta tiêu hết. Đã vậy còn đi tư tình với nam nhân khác, nhiều lần bị Kha Từ phát hiện nhưng lại giờ thói khóc lóc ăn vạ, hứa hẹn đủ điều. Thế là hần cũng không nỡ làm gì, đành tha thứ. Lần này lại bị hần bắt gặp nàng tư tình cùng người khác ngay trên phố.

Nam tử tư tình kia đã bị Kha Từ đuổi đi, lần này xem như hần cũng thông suốt viết hưu thư. Mà Tả Tả này lại không chịu, hai bên đang giằng co thì nam tử này nhìn thấy, hiểu lầm nên vào cứu nàng ta.

Nàng nghe kể, thoáng nhìn sang bên kia liền ra quyết định.

Kha Từ nghe Tả Tả khóc lóc, càng bức mình, không kiên nhẫn nói: “Đây là chuyện riêng của nhà ta, người tốt nhất đừng xía vào, đi đi.” Dứt lời liền buông tay, đẩy đẩy nam tử kia ra ngoài.

Nam tử kia lại vẫn đứng chắn trước mặt Tả Tả, nghiêm mặt không nói. Hần thấy vậy, máu nóng lại dâng lên, liền vung nắm đấm vào nam tử kia. Chỉ thấy một bàn tay trắng nhỏ, nhẹ nhàng chặn lại nắm đấm.

“Tên điên nào nữa đây...” Hần bức bội quát, khi nhìn sang, thấy là một cô nương liền im lặng.

“Xin lỗi Kha Từ huynh, đây là đệ đệ của ta. Do vừa mới đến không hiểu rõ sự tình nên mới gây ra hiểu lầm. Ta thay mặt đệ ấy xin lỗi người, nếu không còn chuyện gì vậy chúng ta xin đi trước.” Hàn Niệm nói xong liền giơ tay cáo từ. Sau đó xoay người nhìn nam tử kia thở dài, nắm cổ tay hần kéo đi.

Mọi người vốn đang ồn ào một trận bỗng im lặng nhìn hai người bỏ đi, không tự giác tách ra một con đường.

Nam tử kia thấy có người nắm cổ tay mình liền vận tay tránh thoát, ngược mắt nghi vấn nhìn nàng: “Cô nương...”

Hàn Niệm liền đổi một tay khác nắm cổ tay hần kéo đi, một tay kia nhẹ đặt ngón trỏ lên môi hần, nhỏ giọng nói: “Suyt..., ngoan nào.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cửa Ta

Hàn Niệm cứ như vậy kéo nam tử kia đi đến một khách điểm, vào trong liền thấy Tiểu Tinh đang ngồi đợi.

Vừa thấy nàng tới, liền vẫy vẫy tay gọi: “Tiểu thư, tiểu thư, ở đây... người làm muội đợi lâu muốn chết.”

Hàn Niệm liền buông tay hần, ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh. Hần có hơi khựng lại nhưng cũng ngồi xuống.

Lúc này vội vàng nàng còn chưa kịp nhìn kỹ, nam tử này tầm khoảng hai mươi tuổi, anh tuấn phi phàm, khuôn mặt này có thể câu được cả hàng dài nữ nhân đây chứ. Chỉ là nhìn có vẻ hơi khô khốc, người cũng không mang vũ khí gì chỉ có một cây sáo ngọc màu đen ánh vân đỏ, nhìn qua còn có vẻ tà đạo.

“Khụ khụ... tiểu thư.” Tiểu Tinh khều khều Hàn Niệm đang ngây người.

Ách... nhìn người ta chăm chăm như vậy có hơi quá đáng rồi. Nàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng, nhìn hần hỏi: “Ách, khi này thất lễ rồi. Không biết vị công tử này xưng hô thế nào?”

“Tinh Khanh.” Hần đáp, chất giọng trầm trầm.

“À, Tinh Khanh...” Nàng vô thức lặp lại theo hần.

“Cô nương là?” Tinh Khanh cũng hỏi lại.

“Ta là Hàn Niệm, đây là Tiểu Tinh.” Nàng đáp, chỉ mình, lại chỉ chỉ sang Tiểu Tinh bên cạnh.

Hắn có chút nghiêm ngẫm: “Vậy xin hỏi vì sao Hàn cô nương lại kéo ta đi.”

Nàng nghe hắn hỏi thế, cười gượng: “Gọi ta Hàn Niệm được rồi, chuyện là...”

Lúc này Tiểu Tinh thấu hiểu lòng người liền vẫy vẫy tay kêu món ăn, đợi nghe hai người nói chuyện.

Nàng một hơi trình bày, quay ra nói hắn: “Chuyện là vậy đó, người không sai nhưng sau này vẫn nên tìm hiểu rõ hãy nhúng tay vào những chuyện như vậy. Con người chính là không thể nhìn bề ngoài mà đoán. Thôi thôi, ăn cơm đi, bữa này ta mời.”

Tĩnh Khanh im lặng, thoáng nhìn sang nàng, khẽ nói: “Đa tạ.”, rồi cũng bắt đầu động đũa.

Sự việc kia vốn chỉ là một bước đệm. Chỉ là có đôi khi có một số người, độ mặt dày là không có điểm dừng.

Sáng hôm sau, Hàn Niệm cùng Tiểu Tinh chuẩn bị lên đường, vừa ra tới cửa khách điếm liền nhìn thấy một cảnh tượng cầu huyết.

Tà Tà cô nương ngày hôm qua bây giờ lại đang quỳ gối khóc lóc, ôm chân một nam tử, không ai khác chính là Tĩnh Khanh.

Hắn thấy có người đi tới, nhận ra là Hàn Niệm cùng Tiểu Tinh liền bắt đầu đi, đang muốn mở miệng giải thích: “Ta...”

Tà Tà kia liền cướp lời, oán than khóc lóc: “Vị công tử này, xin công tử hãy cứu mạng ta... bây giờ ta không còn nơi để về nữa rồi... hu hu... công tử đã ra tay cứu giúp xin hãy giúp cho trót... tiểu nữ nguyện lấy thân báo đáp... hu hu công tử...”

Hay cho câu nguyện lấy thân báo đáp, cũng không xem lại mình. Hàn Niệm khinh thường nghĩ. Nhìn hắn đứng đó mãi không biết làm sao, lại nhìn Tà Tà kia khóc lóc, cực kỳ chán ghét.

Thật là nhìn không được nữa, nàng bước tới, một tay gỡ tay Tà Tà đang ôm chân Tĩnh Khanh ra, tay kia lại kéo hắn về phía mình, nhẵn mày nói: “Tà Tà cô nương, đây là của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ta Bảo Vệ Người

“Tà Tà cô nương, đây là của ta.”

Quác... quát... quát... ta là quạ đen Hàn Niệm gọi tới.

...

Một mảnh im lặng.

“Khụ... à không đây là đệ đệ của ta...” Nàng xua xua tay, sửa lại.

Tiểu Tinh nhảy cảm cảm thấy có gì đó, thoáng nhìn sang, nhìn nhìn Tĩnh Khanh một lúc. Chẳng lẽ nàng hoa mắt rồi, rõ ràng khi nãy nàng vừa thấy hắn cười, còn là cười rất đắc ý nữa, vậy mà bây giờ lại là một bộ dạng khờ khờ đứng im đó, mặc người xử trí.

Hừ hừ, được lắm, để ta xem người khờ thật hay giả khờ. Dám giả khờ liền xem Tiểu Tinh ta có chôn sống người không.

Tĩnh Khanh bỗng dưng cảm thấy chột dạ, nhìn nhìn xung quanh, không có gì, nhẹ thở phào một cái.

Bên này Hàn Niệm vừa nói xong liền lục lọi trong người lấy ra một túi tiền, đưa cho Tà Tà, chán ghét nói: “Tà Tà cô nương, những việc người đã làm cũng không có gì hay để nói ra nên ta sẽ không nói, tự bản thân người hiểu là được. Còn số tiền này, dùng thế nào, có làm lại cuộc đời hay không ta không quan tâm, chỉ là...”

Nói đoạn nàng lại làm bộ mặt âm hiểm, cổ tình gần giọng nói: “Nếu để ta còn gặp lại ta sẽ bán người vào kỹ viện.”

Nói xong cũng không để ý đến Tà Tà cầm túi tiền ngồi ngơ ngác, nàng rút cây quạt giấy bên hông ra phe phẩy quạt, ung dung đi.

Tiểu Tinh cũng ngơ ngác đi theo sau.

Tĩnh Khanh thấy vậy cũng cất bước đi theo, khi ngang qua Tà Tà đang thẩn thờ liền thuận tay giật lấy túi tiền Hàn Niệm vừa cho.

“Ngươi... ngươi...” Tà Tà không tin được, lắp bắp nói.

Chỉ thấy Tĩnh Khanh xoay người, nàng ta liền im bật, cả người run run. Chờ khi hấn cất túi tiền cẩn thận xong xuôi liền trở lại bộ dạng khờ khờ, thông thả đuổi theo hai người đi phía trước.

Một lát sau, chỉ nghe xa xa vọng lại thanh âm nói chuyện trong trẻo của Hàn Niệm: “Tĩnh Khanh, ngươi thật khờ... hay là... đi theo ta đi, ta bảo vệ ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngươi Thích Nàng À?

Ba người một lửa chậm rãi thông thả ra khỏi thành, đi thẳng một đường về phía trước. Không ai khác chính là Hàn Niệm, Tiểu Tinh, Tĩnh Khanh và lửa hoa.

Lửa hoa là một con lửa đực vừa được Hàn Niệm mua trước lúc ra khỏi thành. Vốn cũng không có đồ gì cần đến lửa chờ những nàng bỗng thấy con lửa hoa này ngốc ngốc, đáng yêu nên liền mua về cùng nhau đồng hành.

Lửa hoa gọi là lửa hoa vì nàng ngắt một cành hoa gắn lên dây cổ nó. Lửa hoa rất không thích nên vốn đi đã chậm nay lại càng chậm hơn.

Tiểu Tinh thở dài: “Tiểu thư, sao người không mua ngựa. Con lửa này cứ đi như vậy đến bao giờ mới tới nơi.”

Hàn Niệm ngồi trên lưng lửa, lấy cành hoa quơ quơ trước mặt nó chơi đùa, không để ý nói: “Không vội, không vội... vừa đi vừa ngắm cảnh thôi mà, cũng chẳng trễ bao nhiêu.”

Tiểu Tinh thoáng nhìn qua hàng cây già nua, chẳng còn được bao nhiêu cây hai bên đường, lại nhìn nhìn con đường thênh thang chỉ có ba người bọn họ, khe khẽ thở dài.

Bỗng nhớ ra chuyện gì, Tiểu Tinh chỉ vào Tĩnh Khanh đang đi bên cạnh dắt lửa, bực bội nói: “Thế còn hấn, sao hấn lại đi cùng với chúng ta?”

Hàn Niệm ngừng đùa với lửa hoa, cũng nhìn Tĩnh Khanh, nghi ngờ hỏi: “Hắc hắc... không phải ngươi thật sự đi theo ta chứ?”

Hấn vẫn chậm rì rì dắt lửa, thoải mái nói: “Không phải Hàn cô nương kêu ta đi theo, còn nói sẽ bảo vệ ta sao.” nói đoạn lại ngập ngừng, dùng giọng điệu buồn buồn nói: “Chẳng lẽ... Hàn cô nương chỉ nói cho vui với ta sao...”

Hu hu, ta thật sự chỉ vui miệng nói chơi thôi mà. Hàn Niệm đau khổ nghĩ.

Hừ, một tiếng Hàn cô nương, hai tiếng Hàn cô nương, đúng là giỏi giả vờ. Tiểu Tinh trừng mắt nhìn hấn.

Nàng không biết làm sao, chỉ đành cười cười: “Nào có, chỉ là chúng ta sẽ đi Mộc Tô. Không biết ngươi định đi đâu, có cùng đường không?”

“Vừa hay ta cũng muốn đến đó.” Hấn cười nói.

“Ha ha... thật trùng hợp.” Nàng nghĩ nghĩ, không nhịn được lại mở miệng: “Ngươi... ngươi thật sự để ý Tà Tà cô nương kia à?”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ta Dắt

Hấn nghe nàng nói, giật mình, nói không nên lời. Cũng mệt cho nàng ấy còn nghĩ ra được chuyện này.

Hàn Niệm thấy hấn không trả lời, liền nghĩ hấn là bị nàng nói trúng rồi. Khẽ ho, lên tiếng: “Ách... thật ra có để ý cũng không sao. Dù sao giờ nàng ấy cũng chỉ một mình, ngươi nếu thích thì cứ thử xem... ách... biết đâu nàng sẽ vì ngươi mà quay đầu, một mực son sắt thủy chung nha.”

Tĩnh Khanh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn chăm chăm nàng: “Tại sao Hàn Niệm lại cho là ta thích nàng ấy?”

Ồ, Hàn Niệm... vừa nãy còn gọi Hàn cô nương mà. Xem ra ta nói đúng tâm sự của hần rồi, nên hần liền cảm thấy thân thiết, nên sửa cách xưng hô. Hàn Niệm cười thầm, bên ngoài lại tỏ vẻ đứng đắn nói: “Không phải sao, lúc đầu nguoi vì cứu nàng mà xem chút bị Kha Tử kia đánh, sáng nay nàng lại còn đến tìm nguoi. Lúc đi ta có trông thấy nguoi quay lại nhìn nàng, rõ ràng là không nỡ rời đi mà.”

Tha cho hần đi, lúc đầu hần đang đi là nàng ta ôm chân hần kéo lại, không cho hần đi. Khi hần chuẩn bị đánh Kha Tử kia thì nàng xuất hiện, sáng nay hần vừa định giải quyết Tả Tả kia cũng là nàng tới. Quay lại nhìn nàng ta... hần là liếc nàng ta, có được không hả... Tĩnh Khanh tự mặc niệm trong lòng.

Nàng lại không chút để ý, tự trách: “Chắc... lúc ấy ta thật sự không biết nên mới lời người cùng đi, thật xin lỗi... hay... giờ nguoi quay lại đi... nàng ấy chắc vẫn còn ở đó... bạc ấy xem như ta chúc phúc hai người... A...”

Nàng đang nói liên hồi đột nhiên lửa bị kéo mạnh đi, làm nàng cũng giật theo về phía trước, nàng lật đật túm chặt cổ lửa, chân vòng chặt bụng lửa, lung la lung lay một hồi mới ngồi vững lại được.

Tiểu Tĩnh nhìn thấy, giật cả mình, hét lên: “Nguoi... nguoi có biết đất lửa không hả, không đất được thì để ta. Làm tiểu thư té xem ta có chôn sống nguoi không.”

Hàn Niệm nhìn nhìn, khẽ nói: “Tiểu Tĩnh, ta không sao mà...”, lại nhìn đến ánh mắt sắc bén của Tiểu Tĩnh nàng liền nuốt lời vừa định nói, quay sang nói với Tĩnh Khanh: “Không thì Tĩnh Khanh nguoi đưa dây cho Tiểu Tĩnh dắt đi.”

Hần nhìn nhìn Tiểu Tĩnh rồi lại quay mặt đi, giọng buồn buồn nói: “Không được... ta sao lại có thể để nữ hài tử dắt lửa thay mình.”

Tiểu Tĩnh ghét nhất bị ai nói nàng là nữ hài tử, nàng giật mạnh dây dẫn lửa từ trong tay hần, thế mà lại giật không ra. Nàng thoáng giật mình, nhìn lại hần đã dắt lửa đi rồi. Quả nhiên, Tĩnh Khanh này không hề đơn giản.

Hàn Niệm nhìn bọn họ cãi qua cãi lại, đành khuyên nhủ: “Tĩnh Khanh, nguoi đừng lo. Tiểu Tĩnh nhìn thế chứ lợi hại lắm, còn lợi hại hơn cả ta đó. Nguoi cứ đưa dây cho nàng đi.”

Hần buồn bực nói: “Ta dắt.” rồi dắt lửa hoa chạy một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Áp Chót

Bình yên đi được một đoạn đường không cãi vã.

Bỗng một con gió mát thổi đến. Bụi mù cũng kéo lớp lớp đến theo. Bụi gió che khuất hết tầm nhìn, Ba người liền cảnh giác đứng sát vào nhau. Lửa hoa lúc này cũng rất biết điều, yên lặng đứng im một góc.

“Tại sao tự nhiên có bụi mù nhiều vậy?” Tiểu Tĩnh cảm thấy khó hiểu.

“Có trá.” Hàn Niệm quan sát xung quanh, tay không tự giác chạm vào thanh đao sau lưng, thủ thế. Tĩnh Khanh không nói gì, chỉ neho neho mắt quan sát. Đột nhiên một vài ánh sáng bạc chớp lóe lên, đến gần bọn họ. Trong nháy mắt Hàn Niệm chen lên chắn trước mặt Tĩnh Khanh, rút đao đánh bay ám khí, thờ nhẹ nói: “Cẩn thận, đứng sau ta.”

Hần nhìn nàng, mặc dù đáng người có chút mảnh mai nhưng tay lại cầm một thanh đao, rõ ràng không tương xứng chút nào. Nét mặt lại đặc biệt nghiêm túc, cẩn thận nói với hần “đứng sau ta”, bỗng nhiên hần có xúc động muốn bao bọc che chở cho nàng. Chỉ là có vẻ như nàng rất thích bảo vệ người khác, ừm lại còn rất dễ tin người. Ngây thơ như vậy cũng chỉ có hần được gạt nàng thôi. Bọn cướp đạo này mà cũng muốn ức hiếp người của hần. Lại vô thức đưa tay sờ lên túi tiền bên trong áo, thầm nghĩ “ừm, của ta”, không tự giác lại mỉm cười.

Sau khi Hàn Niệm đánh bay ám khí, bụi mù cũng đã bay đi hết. Mọi thứ đều rõ ràng hơn, phía trước liền thấy một đám hắc y nhân, khoảng mười tên, trong đó có bốn tên bị ám khí đánh trả về làm bị thương, đang được đồng bọn đỡ. Còn lại đều đang cầm kiếm nhìn chăm chăm bọn họ.

“Có tiền bỏ lại tiền, liền giữ được mạng.” Một tên có vẻ như là cầm đầu lên tiếng nói.

“Ta không có tiền.” Hàn Niệm buồn buồn nói, sao hần lại nghĩ rằng nàng có tiền chứ.

“Châu báu, trăm cái, trang sức gì cũng được. Nhanh lên!” Tên kia có vẻ không còn kiên nhẫn.

Hần không có kiên nhẫn nhưng nàng lại không thiếu, liền mỉm cười nói: “Ta chỉ có nguoi, vừa tròn hai, hay nguoi nhận tạm đi.”

Tĩnh Khanh nheo mắt nhìn nàng, nàng bán người cũng thật nhanh.

Tiểu Tĩnh thở dài, ngửa mặt nhìn trời.

“Giờ mặt, ta thấy các người thân nữ tử mới tốt bụng nói nhiều như thế. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Được lắm, anh em lên.” Nói xong hần liền nhắm hướng Hàn Niệm xông tới.

Nàng nhìn hần, bật cười, nói: “Bây giờ ta mới thấy người nói nhiều này.”, tay cũng không rảnh rồi, gươm đao tiếp chiêu.

Thấy Hàn Niệm đã lên, Tiểu Tĩnh cũng không rảnh rồi. Chỉ có Tĩnh Khanh vẫn ung dung đứng đó như cũ. Nhưng tên nào có ý định xông đến đánh Hàn Niệm đều bị hần quơ quơ sáo vài chiêu kéo ra hướng khác.

Keng, keng. Đột nhiên tên cầm đầu đang giao chiến với Hàn Niệm tách ra, sừng sốt hỏi: “Niệm Hân, áp chót bảng giang hồ Thập Tru?”

Nàng nhìn nhìn thanh đao trong tay, khẽ cười: “Ồ, xem ra là người biết nhìn hàng. Đã vậy, tới nhanh nào.”, không chần chừ liền vung đao chém tới.

Tên cầm đầu kia nhanh chóng lui lại, cách xa nàng ra, hét lớn: “Rút lui.” Bọn chúng nghe tiếng thủ lĩnh liền nhanh chóng tung đạn mù, bỏ chạy mất dạng. Trong nháy mắt ấy, có vài tia bạc xẹt qua, chỉ là chẳng ai trông thấy.

Phui phui cả người đầy bụi, Hàn Niệm thoải mái cắt đao, nhẹ nhàng nhón chân vươn tay vỗ vỗ vai Tĩnh Khanh, ra vẻ an ủi: “Không sao rồi, đi thôi.”

Hần có chút nghiêm ngắc nhìn nàng, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: “Niệm Hân, áp chót bảng giang hồ Thập Tru?”

Nàng giật mình nhìn hần, lại bất đắc dĩ thở dài: “Phải.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người Sợ Sao?

“Niệm Hân, áp chót bảng giang hồ Thập Tru?”

“Phải.”

Bảng xếp hạng tuần nam, mỹ nữ, anh hùng kiệt xuất, vốn không thiếu. Hầu như đều là người tốt việc tốt, chính nghĩa lắm liệt.

Cũng không biết bắt đầu từ đâu, từ ai mà giang hồ hơn hai mươi năm trước bỗng xuất hiện một bảng xếp hạng gọi là Thập Tru.

Thập Tru chính là bảng xếp hạng mười tên ác nhân, mà đã là ác nhân thì giết vài ba người đã là gì. Để vào bảng xếp hạng này người phải tru diệt gia tộc, môn phái người khác. Có thể dựa vào số lượng hoặc tầm ảnh hưởng của gia tộc, môn phái bị diệt mà quyết định thứ hạng của người.

Giang hồ đồn rằng Hạ Hà đệ tử Thủy Hư Cung sau một trận diệt sạch Hàn gia mà thành danh, đứng đầu bảng xếp hạng Thập Tru. Diệt một gia tộc liền được đứng đầu? Sai, đó là vì Hàn gia chính nghĩa lắm liệt, danh vọng trong giang hồ cực cao. Thường xuyên cứu mang người nghèo đói, thương tật, không nhà không cửa.

Trên giang hồ bất kể có chuyện gì có thể giúp Hàn gia đều cố hết sức giúp đỡ. Người mang ơn Hàn gia trải khắp giang hồ này nhiều không đếm xuể. Nhưng vì là gia tộc chuyên về thiết kế cơ quan, mật thất nên võ công gia tộc vốn không cao. Sau một trận chém giết liền toàn gia bị diệt. Hạ Hà liền xưng với chức danh đại ác nhân, đứng đầu bảng Thập Tru.

Hần biết bảng Thập Tru. Chỉ là... "Hàn Niệm", "Niệm Hân", nàng đặt tên cũng quá đơn giản đi, chà trách, lúc đầu hần nghe tên cũng có nghi ngờ, chỉ là không nghĩ đến, hần lại chưa nhìn tới đao của nàng.

Hàn Niệm dè dặt hỏi hần: “Người sợ sao?”

Tĩnh Khanh nhìn nàng, ánh mắt ánh lên ý cười, nhẹ hỏi: “Không phải Hàn Niệm nói sẽ bảo vệ ta sao?”

Nàng nghe vậy, thờ phào bật cười, khí khái mười phần lớn tiếng nói: “Ha ha, đúng vậy. Ta sẽ bảo vệ người, như đám hắc y nhân lúc này, đến bao nhiêu ta diệt bấy nhiêu. Ách... à không, ta không thường giết người đâu, đừng hiểu lầm... ha ha...”

Giơ tay lau mồ hôi trên trán, chặc... để người khác hiểu lầm là không tốt.

Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Chuyện về Thập Tru thật ra đó đã là chuyện xưa rồi, cho tới nay bảng Thập Tru này vốn đã không còn như trước. Ngoại trừ mười tên đứng đầu ra thì còn có cả một dãy hạng phía sau do người sau này thêm vào, người đều có thể mua bằng tiền.”

Tĩnh Khanh nhướn mày, vẻ mặt không hiểu hỏi: “Mua? Làm gì?”

Tiểu Tĩnh đứng một bên nhìn đến phát chán, bực bội nói: “Hừ, để bảo vệ người đó.” Sao lại nói nhiều với hắn làm gì, đúng là nhàm chán mà.

Hàn Niệm nhẹ nhàng cười, tự giễu: “Ta bảo vệ người, nó bảo vệ ta. Có tên trong Thập Tru liền được ghi lại bề ngoài, vũ khí tùy thân. Người muốn giết người nếu nhận ra thì liền có thể kiêng kị người vài phần. Một lá bùa hộ mạng đó.”

Hắn nhìn nàng, đột nhiên trong lòng nảy lên cảm xúc gì đó không rõ, chỉ biết là nghe nàng nói, hắn xót. Hắn vốn cũng không tin nàng có thể diệt gia người ta.

Ngăn lại cảm xúc, hắn dè dặt hỏi: “Thế Hàn Niệm mua hết bao nhiêu tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Áp Chót Có Cái Giá Của Áp Chót

Nghe hắn hỏi, nàng lại nhớ đến ngày đó. Nàng chuẩn bị bước ra giang hồ, để chuẩn bị bùa hộ mạng, nàng liền nghĩ đến chẳng phải làm người ác, người khác liền sợ người sao.

Thế là nàng vết sạch gia tài, mua được hạng chót bảng Thập Tru. Sau đó nàng lại cảm thấy làm ác nhân cũng cần có thể diện nha, một ác nhân hạng chót thì còn mặt mũi gì mà ra đường. Nghĩ nghĩ, nàng liền vết sạch số tài sản tính để lại làm của hồi môn sau này cộng thêm vũ lực đi trấn áp tên áp chót kia, liền được thăng hạng lên áp chót, gỡ lại được chút mặt mũi.

Người hỏi vì sao không mua hạng cao hơn ấy à? Ai biết nàng không có tiền nha.

Nói xử lý bảng Thập Tru này làm việc cũng rất nhanh gọn, chẳng mấy chốc danh tiếng của nàng liền bay xa. Điển hình là tên hắc y nhân khi nãy, còn không phải vừa thấy nàng liền bỏ chạy sao, ha ha...

Nghĩ nghĩ chuyện xưa, nàng khúc khích cười, chợt nhận ra vẫn còn một Tĩnh Khanh ngay đây, liền thu liễm, khoát tay nói: “Không đáng kể, ha ha...”

Hắn nghe vậy, thoáng gật đầu.

Nàng nhìn nhìn, lại không nhận được giải thích: “Ta còn chưa giết ai đâu, thật đó...”

Hắn dở khóc dở cười, nàng như vậy mà giết được ai. Chỉ là bề ngoài lại tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu, nhìn nàng khẳng khái nói: “Ta tin Hàn Niệm.”

Nàng nghe vậy, cười cười, ừm tin là tốt rồi, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tiểu Tĩnh chen vào nói: “Hừ, ai cần người tin hay không. Tiểu thư, người cần gì phải nói nhiều với hắn như vậy, bèo nước gặp nhau thôi, tới Mộc Tô liền không còn liên quan.” Hắn vẫn thản nhiên tiếp tục đất lửa, không quan tâm. Nữ hài tử như nàng thì biết gì, nói không liên quan liền không liên quan sao, đâu dễ như vậy.

Tại một khách điểm ở Thủy Túy.

Hai ba nam tử đang ngồi ăn uống, bỗng một tên tức giận vỗ bàn: “Đúng là xui xẻo mà, cục tức này ta nuốt không trôi.” Một tên khác lại bình tĩnh hơn, gấp vài đũa thức ăn, nhẹ nói: “Người bình tĩnh đi, gặp phải người trong bảng Thập Tru chỉ hơn phân nửa bị què chân là đã tốt lắm rồi. Hay người không muốn mạng nữa.”

Tên kia nghe vậy, cũng bình tĩnh lại nhưng vẫn không cam lòng: “Đại ca, chỉ là rõ ràng chúng ta chạy được rồi, không biết từ đâu lại phóng ra mấy ám khi đánh què chân anh em. Rõ ràng là ti bỉ, vô si mà.”

Hắn cũng không nghĩ đến chính bọn chúng mới là người ra tay tung bụi mù, đánh lên người khác trước.

Tên đại ca khoát khoát tay, buồn bực nói: “Thôi không nói nữa, xem như xui xẻo. Tiểu nhị, thêm rượu.”

Tên kia không nhận được lại hỏi: “Đại ca, hai gái một trai một lừa kia thật sự là người trong bảng Thập Tru à, nhìn không giống nha.”

Tiểu nhị động tác có chút khựng lại. Nhưng rất nhanh lại như không có gì, đem rượu ra.

Tên đại ca nhướng mày, khinh bỉ nói: “Người thì biết cái gì, nàng cầm đao hoa văn vân long kia mới là người trong Thập Tru, tuy rằng hạng áp chót thôi nhưng bằng Thập Tru đó người nghĩ có ai là tầm thường sao. Chúng ta vẫn là đừng nên đụng đến bọn họ.”

Tên kia thoáng trầm tư, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên: “Có khi nào bọn chúng sẽ đến đây không, lỡ chúng ta bị phát hiện thì làm sao?”

Tên đại ca giật mình, ngẫm nghĩ: “Người nói cũng không sai, từ đó đi lên chỉ có hai con đường một là Mộc Tô, hai là Thủy Túy chúng ta. Mà đường đi Mộc Tô kia đang có núi lở, không thể đi”, hần lại nhìn nhìn, nói nhỏ: “Mau về kêu mấy anh em mấy ngày tới đừng ra đường.”

Bọn chúng có vẻ như đã thống nhất xong, để lại tiền xong liền chạy đi. Tiểu nhị nhìn nhìn phía cửa, nhếch miệng, tự nói với mình: “Ba người một lửa, cô nương cầm đao, Thập Tru, tới rất đúng lúc...”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thủy Túy

Vốn sẽ đi thẳng đến Mộc Tô. Nhưng lại đúng lúc có núi lở chặn đường, bọn họ đành phải đi đường vòng. Con đường vòng này cũng không xa mấy, chỉ cần vòng qua Thủy Túy là tới, xem như sẵn dịp đi dạo vậy.

Bụi mù một trận, hơn nữa lửa hoa cũng cần phải ăn cỏ, nghỉ ngơi. Hàn Niệm quyết định nghỉ tạm một đêm, ngày mai lại lên đường.

Tiểu Tinh lại không chịu, nàng cảm thấy ở lại sẽ có chuyện. Diễn hình là Tinh Khanh trước mặt, biết đâu lần này lại thêm một Tiểu Tinh hay Tiểu Khanh nào đó thì sao. Quả thật, sau này thật sự xuất hiện một Tiểu Khanh, chỉ là đó là chuyện của sau này.

Tinh Khanh thờ ơ, tỏ vẻ ta chỉ nghe Hàn Niệm.

Tiểu Tinh không nói được, bực bội kéo lấy lửa hoa bỏ đi.

Đến Thủy Túy đã là buổi chiều. Ba người liền vào một khách điểm ngay cổng thành.

Vừa vào cửa liền có tiểu nhị đến tiếp đón.

“Chúng ta ở lại, ba gian phòng, à chúng ta còn một con lửa bên ngoài, phiền người cho nó ăn giùm. Đa tạ.” Hàn Niệm chỉ chỉ lửa hoa bên ngoài. Tiểu nhị khoát tay, cười nói: “Khách sáo rồi, khách quan vào đi. Lửa cứ để ta lo.”

Thấy vậy, bọn họ cũng không nói nhiều, đi lên phòng mình.

Đến trước cửa phòng, Hàn Niệm dừng chân, quay đầu gọi Tinh Khanh đang chuẩn bị vào phòng: “Tinh Khanh, chuẩn bị xong xuống dưới cùng ăn cơm nha.”

Tiểu Tinh nhin không được giậm giậm chân, lên tiếng: “Tiểu thư...” Hàn Niệm không chút để ý, chỉ vỗ vỗ vai nàng rồi đẩy cửa vào phòng.

Đêm đến mọi thứ đều hết sức tĩnh lặng, nhưng có người lại không nhận được bắt đầu hành động.

“Xoẹt...” Một tiếng động nhỏ vang lên, theo đó là một làn khói nhẹ bay vào phòng. Hàn Niệm giật mình tỉnh giấc, nín thở, nhưng cũng không vội cử động. Nhìn ra phía cửa, đang có một ống trúc nhỏ đâm xuyên giấy dán cửa thổi làn khói này vào.

Nháy mắt nàng nảy ra một suy đoán, rồi lại nhanh chóng bác bỏ, không biết vì sao nhưng nàng tin hần sẽ không làm hại nàng.

Người ngoài kia cảm thấy ổn rồi liền đẩy nhẹ cửa đi vào. Cẩn thận đến gần giường, lúc này nàng liền giơ tay bắt lấy tay người nọ, xoay người bật dậy.

Tên kia có hơi giật mình vì nàng không ngắt đi. Định thần lại liền tránh thoát tay nàng, giơ tay muốn điểm huyệt. Hàn Niệm tuy không được xem là cao thủ, nhưng thân thủ võ công cũng không phải chỉ nói chơi.

Nàng né ra sau, lấy đà bay ra phía cửa chặn đường. Tên kia thấy người tránh thoát, liền rút kiếm ra xông đến. Tên này tay chân cũng nhanh nhẹn, ra chiêu lại toàn muốn lấy mạng nàng. Nàng lại chỉ muốn bắt sống hắn, hai bên liền giữ thế giằng co. Lúc này đột nhiên có tiếng bước chân chạy vội đến, đập cửa, gấp gáp hô: “Tiểu thư, tiểu thư,…”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta Thề

Ngay lúc Hàn Niệm thoáng giật mình, tên hắc y nhân liền xuất chiêu, nàng xoay người tránh đi, hắc y nhân cơ hội tung cửa sổ chạy đi.

Nàng nhìn cửa sổ, xoay người mở cửa cho Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh hoảng hốt nhìn nàng, xoay nàng tới lui, xác định nàng không sao mới thở phào: “Muội vừa nghe có tiếng đánh nhau, tiểu thư không sao chứ?”, nói xong lại chạy đến cửa sổ nhìn xuống, nhưng chỉ còn lại màn đêm yên tĩnh. Để hắn chạy mất rồi.

“Ta không sao.” Hàn Niệm đi đến bên bàn gỗ ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà, thong thả nhắm nháp hương vị thanh mát trong ly, nhẹ nói.

“Người có nhìn ra là ai không? Tinh Khanh?” Tiểu Tinh đem nghi vấn trong đầu nói ra.

Nàng lắc đầu, giọng nói nhẹ tựa lông hồng: “Không, thân hình tên đó nhỏ hơn con hơn Tinh Khanh.” Nhưng Tiểu Tinh nghe tiếng động mới chạy sang, vậy còn Tinh Khanh, hắn thật sự không nghe thấy gì sao. Nàng có chút trầm tư.

“Tiểu thư... được, cho là không phải hắn. Nhưng Tinh Khanh này cũng không đơn giản như bề ngoài thể hiện, rõ ràng người cũng biết, sao vẫn mang theo hắn. Lỡ như hắn có âm mưu gì thì sao?”

Vì sao ư? Do thuận mắt hay là cảm giác, nàng cũng không rõ. Chỉ là nàng muốn có hắn cùng đi thôi.

Tiểu Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhẹ giọng trách: ““Tiểu thư... người...”, lời muốn nói ra miệng lại thôi.

“Két.”

Tinh Khanh vừa đẩy cửa vào liền trông thấy Hàn Niệm, Tiểu Tinh nhìn mình. Tiểu Tinh thì trừng mắt nhìn hắn, Hàn Niệm vươn tay rót thêm một ly trà, đẩy về phía hắn, nhẹ nói: “Ngồi đi.”

Tinh Khanh nhìn nàng, thấy nàng không sao, cũng ngồi xuống, nhẹ bưng ly trà nhắm nháp vị thanh mát lại có chút đắng của cần trà, khẽ nhíu mày: “Hai người sao đều ở đây? Nhìn ta như vậy làm gì? Có chuyện gì sao?”

Tiểu Tinh cũng kéo ghế ngồi xuống, lên tiếng: “Người đi đâu mới về? Tiểu thư vừa bị thích khách ám sát.”, lại liếc mắt nhìn hắn: “Không phải là người thông đồng với tên thích khách chứ?” Tuy là câu hỏi nhưng nàng lại nói với giọng khẳng định.

Hắn nhìn Hàn Niệm, nàng vẫn ngồi uống trà không nói gì. Hắn khẽ thở dài, xem ra tên thích khách lần này làm nàng sinh ra đề phòng với hắn rồi. Hắn nhìn nàng, vươn tay chỉ lên trời thề: “Ta thề, ta chỉ là đói bụng nên đi ra ngoài tìm chút thức ăn thôi, có tiểu nhị có thể làm chứng. Lúc ta đi hai người vẫn còn đang ngủ, ta thật sự không biết lúc sau lại có thích khách. Nếu không ta sẽ không đi, may là đều không sao.”

Nàng nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Tinh, mỉm cười: “Đấy, ta đã nói sẽ không phải hắn đâu mà. Cũng đã không còn việc gì, hai người trở về ngủ đi thôi.”, vừa nói vừa ra động tác đuổi khách.

“Tiểu thư...”

“Hàn Niệm...”

Đóng cửa lại, ánh mắt nàng lại có chút nghiền ngẫm. Lần này thật không phải hắn, nhưng lần sau có thể nào là hắn hay không? Mùi hương thoảng thoảng, dễ chịu làm nàng có chút buồn ngủ. Thôi thôi, không nghĩ nữa, cứ như Tiểu Tinh nói vậy, tới Mộc Tô liền chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ta Sợ

Từ lâu, khách điểm vốn là nơi hỗn tạp. Mà xưa nay nơi càng hỗn tạp tin tức lại càng thông thuận. Cả ba cùng nhau vừa xuống lầu đã nghe được tiếng bàn tán xì xào.

“Khi nãy người không nhìn thấy thôi, nhìn thấy xem người còn ăn ngon uống ngon như vậy được không?” Một gã có vẻ là nông dân ngồi cách bọn họ không xa nói nhỏ với người cùng bàn.

Tên cùng bàn kia dừng đầu, ngạc nhiên nhìn hắn: “Thế người thấy rồi à? Thật sự là bọn Hoàng Kim Trại sao? Ai mà lại giết sạch được bọn chúng chứ?”

Gã nông dân kia lắc đầu, thờ dài: “Nói đến chuyện này, ta cũng thật xui xẻo. Sáng nay ta mới từ trên núi xuống, đi ngang Hoàng Kim Trại ai ngờ lại không ai thấy ai ra thu tiền qua đường như mọi khi. Người cũng biết Hoàng Kim Trại này trấn giữ Thủy Túy chúng ta đã lâu, cướp của người ngoài thành, thu tiền người trong thành, lại chẳng ai quản được bọn chúng. Quan viên gì đó, cũng chả dám làm gì chúng...”

Tiểu Tinh nghe thấy, xoay người nhìn Hàn Niệm, nhỏ tiếng nói: “Tiểu thư, xem ra bọn cướp chúng ta gặp hôm qua chính là bọn Hoàng Kim Trại này.”

Hàn Niệm khẽ gật đầu.

Lại nghe bàn kia nói tiếp: “Lúc đó ta nghĩ lỡ không đưa tiền về sau bọn chúng lại gây khó dễ thì sao nên liền đi vào xem thử. Ai ngờ ta vừa vào liền thấy bọn chúng chết sạch, một nhát ngay cổ mà chết, thủ đoạn, công phu này không phải tầm thường đâu. Ta sợ đến té ngã trên đất, một lúc sau mới có sức chạy về. Cảnh tượng nhiều người chết như vậy, tới giờ ta vẫn còn sợ đây.”, hắn nghĩ lại nhin không được rùng mình.

Tên kia nghe vậy, cũng sợ mất mật, than thở: “Quá đáng sợ, quá đáng sợ mà...”

“Tiểu thư, chuyện này hình như không đơn giản. Chúng ta có cần đến xem thử không?” Tiểu Tinh khẽ nói.

Hàn Niệm ngẫm nghĩ, gật đầu: “Đi xem thử nào.”

Tĩnh Khanh vẻ mặt bất đắc dĩ, khẽ lên tiếng: “Không đi có được không? Dù sao cũng không liên quan đến chúng ta mà.”

Nàng xoay người nhìn hắn, ánh mắt nghiền ngẫm, giọng điệu lười biếng kéo dài nói: “Sao thế... người sợ sao...”

Hắn hai bước đi tới bên cạnh nàng, đưa tay, ôm lấy hông của nàng, giọng điệu buồn buồn: “Ừ...”

Nàng nhìn nam tử cao hơn mình một cái đầu lại đang cố gắng nép vào ôm hông nàng, cảm giác bất lực lan tràn toàn thân. Động cũng không xong, không động cũng không được.

Hình ảnh này lại trực tiếp làm Tiểu Tinh nổi điên, xông đến đánh hắn, kéo hắn, chửi hắn: “Tĩnh Khanh chết tiệt, người mau bỏ tay ra cho ta... có tin ta đánh chết người không... mau bỏ ra... không được... hôm nay ta phải đánh chết người...”

Nàng nhìn trời, thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Quỷ Di

Sợ hay không sợ, đó là chuyện của Tĩnh Khanh. Đi mới là quyết định của Hàn Niệm.

Bọn họ ra khỏi thành đi về phía tây không xa đã trông thấy một cửa trại sừng sững, bảng tên ba chữ to “Hoàng Kim Trại”. Khó trách, nơi này nói ngay Thủy Túy nhưng chính xác hơn nó nằm giữa cả Mộc Tô, Thủy Túy và núi cao, muốn cướp liền cướp được cả ba.

Cổng trại sừng sững, khí thế nhưng giờ lại tiêu điều. Đi sâu vào trong, thật sự không còn thấy ai cả. Đến sảnh đường, cửa gỗ màu đỏ mở rộng, bên trong phải hơn trăm người, toàn bộ đều đã chết.

Bọn họ chia nhau ra xem xét. Tĩnh Khanh xem qua vài người, mày bồng nhú chặt. Rõ ràng, đêm qua...

“Tiểu thư, tiểu thư... người xem...” Tiểu Tinh phát hiện gì đó, kêu to. Hàn Niệm, Tĩnh Khanh nghe thấy đều dừng động tác, đi đến. Chỉ thấy trên đất là một tên hắc y nhân, đã chết.

Hàn Niệm ngồi xuống, quan sát tên hắc y nhân, khẽ liếc thấy một thanh kiếm bên cạnh hắn. Nàng cầm lên xem, quả nhiên, chính là hắn.

“Tiểu thư?” Tiểu Tinh khẽ gọi.

“A... chính là hắc. Tên hắc y nhân hôm qua.”, nàng đặt kiếm lại chỗ cũ, đứng dậy quan sát một vòng, lại nói: “Đêm qua ta có đoán qua hắc là một trong những tên cướp hôm ấy đến trả thù, chỉ là nhìn hiện trường này... có lẽ hắc trở về đã vô tình dẫn theo người không nên dẫn gây ra họa diệt môn.”

Tĩnh Khanh ngạc nhiên, có chút tán thưởng nhìn nàng: “Tại sao nàng cho là hắc dẫn về mà không phải là hắc về đúng lúc gặp họa diệt môn?”

Nàng cũng không để ý, nên không nhận ra giọng điệu xưng hô của hắc có gì khác lạ, nàng chỉ chỉ vết thương trên cổ tên hắc y nhân: “Người xem, vết thương này rất gọn, nhưng khá sâu, hắc lại chết ngay sát cửa. Ta đoán có lẽ hắc vừa đến cửa liền bị giết, hung thủ lúc này vẫn khá thông thả nên ra tay ổn định, vừa gọn vừa sâu, một nhát liền chết.” Nói đoạn nàng lại đi sang lật mấy xác chết bên cạnh lên: “Còn đây, mấy tên này rõ ràng vết thương có sâu, có nông, cũng không gọn một nhát mà chết như tên hắc y nhân kia, trên người còn có thêm mấy vết thương khác. Ta nghĩ, chắc là tên hắc y nhân kia bị giết ngay cửa, những tên này phát hiện chạy ra cứu thì bị giết. Nhưng số lượng đông nên hung thủ chém giết lực cũng không ổn định.”

Tiểu Tinh nghe nàng nói, ngăn cả người.

Nàng lại đi sang lật thêm vài tên xem xét, khẽ nhủ mày: “Chỉ là có vài tên chết hơi kì lạ.” Tĩnh Khanh, Tiểu Tinh nghe vậy liền đi đến nhìn. Chỉ thấy xác chết Hàn Niệm đang xem, trên người lại không có vết thương gì.

Tĩnh Khanh cẩn thận quan sát, như nhớ ra điều gì, hắc đưa tay...

Như chợt nhận ra gì đó, Hàn Niệm cũng vươn tay...

Xác chết ngay đó chỉ có một, tay hai người liền cùng chạm lên ngực áo xác chết, nàng giật mình rút tay lại. Hắc lại có chút thần thò, nhưng rất nhanh hắc liền bình thường trở lại, dùng lực xé áo xác chết.

Chỉ thấy một vòng tím đen ngay giữa ngực xác chết.

“A... ai lại ra tay ác độc vậy...” Tiểu Tinh khẽ than.

“Bị loạn tâm mạch, ngoan cố vận công, phản phệ mà chết.” Đột nhiên có một giọng nói vang vọng quanh sảnh đường, ở nơi yên tĩnh toàn xác chết thế này, đặc biệt phi thường quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đi Không Được

“Ai?” Tiểu Tinh đứng chắn trước người Hàn Niệm cảnh giác, cao giọng nói.

Nàng khẽ vỗ vỗ vai Tiểu Tinh, nhẹ gạt đầu, Tiểu Tinh hiểu ý liền lui ra sau. Nàng bước ra, vận nội công khuếch vang tiếng nói: “Người chắc không phải đến để làm tên hung thủ thứ ba chứ?”

“Ồ cũng khá đó, đoán ra được có hai hung thủ cũng không dễ dàng gì. Chỉ là ta không đến để giết các người, ta đến tra án.”, theo sau giọng vang đáp trả nàng là một nam tử xuất hiện. Hắc có một khuôn mặt bình thường, làn da không trắng không đen, nhìn qua hết sức bình thường. Nhưng nàng hiểu, càng như vậy lại càng phải cảnh giác, võ công tên này lại cao hơn nàng, không biết là địch hay bạn.

Nam tử từ khi xuất hiện vẫn quan sát Hàn Niệm, trong ánh mắt có chút nghiền ngẫm. Khóe môi khẽ nhếch, khác với giọng nói vang vọng khi nãy, bây giờ hắc lại dùng giọng điệu bình thản mà nói: “Thế nào? Không tin? Không tin ta vậy cô nương tính làm gì? Ta biết cô nương đánh không lại ta.”, hắc lại như vô tình nhìn sang Tĩnh Khanh. Tên này, hắc dò không ra nội lực, là vốn không có hay...

“Người...” Tiểu Tinh nghe hắc nói, nóng nảy muốn xông lên nhưng liền bị Hàn Niệm gắt gao kéo lại. Nàng nhìn hắc, khẽ bước lên chắn trước Tĩnh Khanh cùng Tiểu Tinh, lạnh giọng nói: “Ta đúng là không đánh lại người, nhưng đồng quy vu tận hắc là có thể.”

Tên nam tử nghe thấy có chút sững sờ, ngạc nhiên nhưng phần lớn là tán thưởng. Nàng nhìn qua yếu đuối như thế, không có thanh đao sau lưng hắc còn tưởng là vị phụ nhân của tên cướp nào trong Hoàng Kim Trại ấy chứ. Nhưng quả nhiên rất có khí phách. Liếc nhìn tư thế gà mẹ của nàng, hắc khẽ cười. Xem ra nếu hắc định ra tay với hai người kia, nàng thật sẽ đồng quy vu tận với hắc. Hắc đang nghĩ nên làm gì với nàng, liền nghe nàng hạ giọng nói: “Được rồi, chúng ta vốn không quen biết, cũng không ai phạm ai. Như vậy liền tạm biệt.”

Nàng đưa tay làm động tác cáo từ, tay vừa hạ xuống, muốn xoay người đi, tay liền bị giữ lại.

Phản ứng của nàng vốn không chậm, liền dùng tay còn lại xuất chiêu tránh thoát nhưng lại bị hắc nhẹ nhàng phá giải. Thấy hắc động thủ, Tĩnh Khanh, Tiểu Tinh liền định xuất thủ, tên nam tử kia lại không tránh đi, chỉ neoh mắt nhìn nàng, nâng cổ tay nàng lên cho mọi người đều thấy, nhẹ nói: “Xem ra... người đi không được rồi.”

Chương 15: phổ Thiên Chi Hạ Mạc Phi Vương Thổ, Suất Thổ Chi Tân Mạc Phi Vương Thần.”

Nơi cổ tay Hàn Niệm bị tên kia nắm, mọi người đều thấy rõ gân mạch nàng thoáng đen. Một mảnh trầm mặc lan tỏa.

Tiểu Tinh run giọng, xoay nàng trái phải xem xét: “Tiểu thư... người có sao không... người có cảm thấy không khỏe ở đâu không...”

Tĩnh Khanh giựt lại tay Hàn Niệm từ tên kia, mày nhíu chặt lại nhìn gân mạch bên dưới cổ tay nàng đang đen lại, lực tay không tự giác lại mạnh hơn.

“A, đau...” Hàn Niệm đau, khẽ kêu thành tiếng. Lúc này hắn mới giật mình, nhìn cổ tay nàng bị hắn nắm đến đỏ hân cả năm ngón tay, có chút xót. Liền thả lỏng tay, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ ửng đỏ, buồn buồn nói: “Xin lỗi...” Để nàng trúng độc, là hắn có lỗi, không phát hiện ra, cũng là lỗi của hắn. Tĩnh Khanh tự trách lòng mình.

Nàng nhìn hắn, đột nhiên không biết nên nói cái gì, chỉ cảm nhận từng cái vuốt ve của hắn, dịu dàng đến thế, nhẹ nhàng đánh vào lòng nàng, khẽ run.

Bỗng hắn dừng tay, trở tay nắm tay nàng kéo đi. Tiểu Tinh nhìn hắn, ngạc nhiên: “Người dắt tiểu thư đi đâu... ày...”, hiếm khi thấy được nàng không cãi nhau với hắn, chỉ nhẹ cầu nhàu rồi lại cất bước đi theo, chỉ sợ chậm một chút liền bị bỏ lại.

Tên nam tử kia thấy người sắp đi khỏi, gấp gáp nói: “Khoan đã... ta có cách giải độc cho nàng.”

Tĩnh Khanh nghe vậy xoay người, ánh mắt thâm trầm nhìn hắn, chậm rãi nói: “Các hạ, như nàng ấy đã nói. Chúng ta không quen biết, hà tất gì...”

Người khác có thể không nhìn thấy nhưng hắn lại thấy rõ sát khí của Tĩnh Khanh, chỉ sợ hắn mà mở miệng ngăn cản bọn họ nữa, liền chết dưới tay hắn. Đúng vậy, là chết dưới tay hắn mà không phải là đồng quy vu tận.

Hắn suy nghĩ, chốc lát liền lấy ra một thứ.

Nhìn Hàn Niệm ở sau lưng Tĩnh Khanh, lại nhìn đến cái tên người đầy sát khí kia, thờ dài nói: “Đã như vậy ta cũng không giấu diếm nữa. Đây là lệnh bài ngự vệ hoàng cung, ta vốn phụng mệnh hoàng thượng đến tra án, vừa hay tra đến đây đúng lúc liền gặp các ngươi. Ta cũng không định làm gì các ngươi. Chỉ là vị cô nương này, nàng đã trúng độc. Ta nói ta có cách giải độc cho nàng, là vì vụ án ta điều tra vừa hay là án mạng liên hoàn Loạn Công Tán, cũng chính là độc nàng ấy trúng phải.”

Tiểu Tinh sùng sốt, bật thốt lên: “Loạn Công Tán, độc trấn gia của Âm Độc Sư.”

Hắn khẽ gật đầu: “Không sai. Chỉ là Âm Độc Sư vốn đã bị Quý Cừu xếp hạng chín bảng Thập Tru diệt sạch toàn gia. Từ đó Loạn Công Tán liền biến mất trên đời. Nhưng gần đây, xảy ra hơn mười vụ án mạng đều là bị trúng phải Loạn Công Tán, cho dù là giang hồ thì cũng đều thuộc phạm vi quản lý của hoàng thượng cho nên...”

“Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần.” Hàn Niệm khẽ mỉm cười, khẽ ngâm bằng giọng chế giễu, lại lạnh lùng nói: “Đôi khắp thiên hạ đâu chẳng đất vua, trên mọi bến bờ ai chẳng là thần tử. Hoàng thượng lo đến đây cũng là điều nên làm.”

Chương 16: Thành Giao

Hắn nghi hoặc nhìn nàng, muốn tìm tòi rõ hơn ý của nàng. Nhưng nhìn đến Tĩnh Khanh bưng bưng sát khí kia, đành thôi.

Tĩnh Khanh khẽ nhìn bàn tay đang nắm nhau của mình và Hàn Niệm, hắn có thể cảm nhận được tay nàng lạnh đi, không khỏi nắm chặt hơn.

Nàng cũng cảm nhận được lực tay hắn, có chút ngại ngùng rừ mi xuống, không nhìn hắn.

“Những gì cần nói ta đều đã nói, các vị đều là người thông minh, không cần ta phải nói rõ ra nữa. Tình hình bây giờ chúng ta chính là người trên cùng một

chiếc thuyền, phá được án, ta trở về phục mệnh, nàng ấy cũng được an toàn.” Tên nam tử chậm rãi nói.

“Thành giao.” Tĩnh Khanh nhìn nàng, khẽ gật đầu, nhẹ đáp.

Sau khi hòa bình nói chuyện, bọn họ quyết định tạm thời đến ở nhà của Lam Tuấn, chính là tên nam tử kia. Một căn nhà nhỏ trong một con hẻm nhỏ trong Thủy Túy thành.

Vào nhà, mọi thứ đều rất đơn sơ, chỉ có vài vật dụng cần thiết. Mọi người đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

"Các người không sợ ta lừa các người sao?" Lam Tuấn ngồi bên bàn gỗ, vừa uống trà vừa hứng thú quan sát bọn họ.

"Người sẽ rảnh rỗi như vậy sao, dù sao có là độc gì, ta đều sẽ tìm cách giải cho nàng. Chỉ là nếu người dám gạt chúng ta...", Tĩnh Khanh nhẹ nói, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

"Tiểu thư, hay là chúng ta về thành đi." Tiểu Tĩnh liếc hẩn một cái liền không quan tâm, lo lắng quay sang khẽ hỏi Hàn Niệm.

Lam Tuấn nhướn mày nhìn nàng. Về thành?

"Không kịp, Loạn Công Tán, độc trần gia của Âm Độc Sư. Khi bị trúng độc này cơ thể không có biểu hiện cụ thể gì, nhưng độc ngấm vào, gân mạch sẽ biến đen, bắt đầu từ tay đi dần lên tới tim. Ba ngày liền chết. Khi chết nhìn qua sẽ như tấu hòa nhập ma, loạn mạch mà chết, nhưng máu sẽ là màu đen." Nàng thông thả nhẹ đáp.

Lam Tuấn kinh ngạc nhìn nàng: "Hóa ra người biết."

Nàng lắc đầu nói: "Ta chỉ là có cơ may từng được nghe qua. Nhưng Lam Tuấn công tử, chúng ta tạm thời đều có chung một mục đích, như vậy không biết người có thể nói mạnh mẽ mỗi người tìm được ra không?"

Hắn gật đầu, cất giọng nói: "Chuyện này bắt đầu từ hơn một năm trước..."

Hóa ra hơn một năm trước liền bắt đầu xuất hiện một vài trường hợp chết như vậy, hẩn phụng mệnh điều tra liền điều tra tới đây. Đúng lúc liền nghe được tin về Hoàng Kim Trại nên chạy tới xem, hẩn vốn tới trước bọn họ, xem xong hẩn đi lên núi xem xét thêm, lúc sau quay lại liền gặp bọn Hàn Niệm. Cũng tình cờ phát hiện ra nàng trúng Loạn Công Tán.

"Lại nói đến Hoàng Kim Trại, quả thật có hai hung thủ..."

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đuổi Muối

"Lại nói đến Hoàng Kim Trại, quả thật có hai hung thủ..." Lam Tuấn nói đoạn lại ngừng. Mọi người im lặng, đều tỏ ý mời người nói.

Hắn uống một ngụm trà, hẩn giọng mấy tiếng, sau đó nói tiếp: "Thứ nhất, theo hiện trạng xác chết có thể chia làm hai mốc thời gian. Xác chết hắc y nhân chết trước những người kia khoảng hơn hai tiếng đồng hồ. Thứ hai, những người chết có vòng đen trên ngực kia là bị phong mạch, nếu cố gắng vận công sẽ mất mạng còn không qua thời gian phong mạch liền sẽ không sao."

Nàng trầm tư, gật đầu: "Đúng vậy, tên hung thủ không thể nào giết người xong lại một tiếng sau quay trở lại giết người tiếp, vết thương gây ra cũng khác nhau. Tên hung thủ lại càng không thể muốn diệt sạch Hoàng Kim Trại lại còn phong mạch, giết người dài dòng như vậy."

"Dấu chân."

Hai người đang nói hăng say, nghe tiếng liền nhìn sang Tĩnh Khanh, chỉ nghe hẩn nói tiếp: "Ta thấy có nhiều dấu chân lộn xộn ở phía cổng sau."

Lam Tuấn nghĩ nghĩ, vỗ bàn: "Ta có một suy đoán, tên hung thủ đầu tiên có lẽ chỉ có một người. Hẩn chỉ giết mỗi tên hắc y nhân, sau đó đám người kia đi ra hẩn cũng chỉ phong mạch, rồi bỏ đi."

Mọi người đồng loạt gật đầu, lại nghe Hàn Niệm tiếp lời: "Như vậy xem ra tên hung thủ thứ hai có thể là một nhóm người, đến diệt Hoàng Kim Trại nên đám người kia cũng mặc kệ đang bị phong mạch, vận nội công đánh trả, phản phệ mà chết."

Tiểu Tinh nghe đến rồi tung rồi mù, dè dặt lên tiếng: "Như vậy... hai chuyện tiểu thư trúng độc với Hoàng Kim Trại này có liên quan gì với nhau không?"

"Không." Hàn Niệm, Tĩnh Khanh, Lam Tuấn đồng loạt lên tiếng.

Tiểu Tinh gật gù, xem ra ba người này cũng khá hợp nhau đó.

Lam Tuấn trầm mặc một lúc, lại nói: "Quả thật hai vụ án có vẻ không liên quan đến nhau. Vì đối tượng của Loạn Công Tán hầu như đều là người trong bang Thập Tru." Nói đoạn lại nhìn sang bọn Hàn Niệm: "Chắc mọi người đều biết bang Thập Tru rồi..."

Tĩnh Khanh, Tiểu Tinh cùng gật đầu, đã biết, không tự giác cùng nhìn sang Hàn Niệm.

"Loạn Công Tán hầu như chỉ nhắm đến người trong bang Thập Tru. Hàn Niệm cô nương hẳn cũng là như vậy đi?" Tuy là câu nghi vấn nhưng hẳn lại nói với giọng khẳng định.

"Đúng vậy." Hàn Niệm thoải mái đáp.

Hắn nhẹ gật đầu, nàng bị trúng Loạn Công Tán hẳn cũng đã đoán được, nên nghe nàng thừa nhận hẳn cũng không ngạc nhiên lắm: "Như vậy đúng là bọn chúng chỉ nhắm đến bang Thập Tru, cùng với bọn Hoàng Kim Trại chắc là không liên quan đến nhau. Vì vậy vụ án Hoàng Kim Trại ta sẽ xử lý sau, trước tiên nói đến độc trên người người đi. Người có nghĩ ra bản thân bị trúng độc như thế nào không?"

Hàn Niệm hồi tưởng lại một chút chuyện. Đầu tiên độc chỉ mới ngấm, chứng tỏ nàng chỉ mới bị hạ độc không lâu. Mà không lâu trước đó bọn họ đều cùng ở khách điểm, vẫn luôn ăn cơm cùng nhau. Thứ hai khỏi tên thích khách kia thổi vào nàng cũng đã kiểm tra, chỉ là thuốc mê bình thường. Nàng trầm nghĩ: "Rốt cuộc, bọn họ khác nhau ở chỗ nào?"

Hàn Niệm tập trung suy nghĩ, không để ý đến Tiểu Tinh đem gì đó bỏ bên dưới chân nàng. Khẽ xoay người chân liền đụng phải.

"Xoảng." Đồ bị rút ra loảng xoảng.

"Tiểu thư cẩn thận, muội tìm mãi mới thấy có mỗi cái lư hương đuổi muỗi này thôi đó." Tiểu Tinh lật đặt dọn dẹp lại lư hương đuổi muỗi.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kế Hoạch

"Lam Tuấn, sao hương đuổi muỗi của nhà người mùi hắc quá vậy?" Hàn Niệm phẩy phẩy mũi hương nồng hắc.

"Hương đuổi muỗi ở đây đều có mùi như vậy. Người đòi thơm ta biết kiếm đâu ra." Lam Tuấn hừ nhẹ.

"Huân hương của khách điểm còn thơm hơn của nhà người, người..." Không đợi nàng nói hết câu, Tiểu Tinh không nhịn được hỏi: "Huân hương gì?"

Tĩnh Khanh cũng khẽ nhủ mảy.

"Lúc ta ở khách điểm, tiểu nhị có đến phòng của ta có đốt lư hương, ta hỏi hẳn nói là hương đuổi muỗi, mùi hương còn khá dễ chịu..."

Như nhận ra gì đó, Hàn Niệm không nói tiếp.

Không hẹn mà cả ba bao gồm Hàn Niệm, Tĩnh Khanh, Lam Tuấn đều đồng loạt lên tiếng: "Là huân hương."

"Phòng của ta không có..." Tiểu Tinh như nhớ lại, bật người là lên: "A, hóa ra là hẳn."

"Ta còn nghĩ làm sao hạ độc được người trong Thập Tru, hóa ra là dùng huân hương ở khách điểm. Nói vậy, khách điểm đó có vấn đề." Lam Tuấn nhìn bọn họ nói.

Mọi người nhìn nhau, nghiêm túc gật đầu.

Hàn Niệm suy nghĩ một lát, lại nói: "Thế này đi, khách điểm đó chính xác là có vấn đề. Trước tiên mọi người tạm nghỉ ngơi ở đây đi, tối nay chúng ta sẽ đi bắt tên tiểu nhị ở đó đến hỏi."

Lam Tuấn nhìn nàng chủ trương, nhíu mày: "Sao không đi bây giờ? Ta có lệnh bài..." Hẳn trước giờ làm gì cũng quanh mình chính đại, sáng làm tối ngủ.

Nàng nhìn hắn cầm lệnh bài, khinh thường nói: "Ồ, vàng thật hả?"

Lam Tuấn vô thức gật đầu, lại nghĩ nghĩ lắc đầu.

Nàng nhếch miệng cười: “Vàng thật thì tốt nhất người đem cái lệnh bài rỏm đó bán đi. Hờ cái là lấy ra dọa nhân sĩ giang hồ, chắc ta sợ người lắm đó...”

“Người...” Hấn thật sự không hiểu vì sao nàng lại có thành kiến với triều đình như vậy?

Không đợi hấn hiểu ra thì đã nghe nàng nói: “Người tính cầm lệnh bài ra bắt người chắc? Hấn sẽ khai sao? Không khai người liền tra tấn? Tra tấn chết, lại cầm lệnh bài ra bắt người khác. Rồi lại không khai, người lại tra tấn. Tra tấn chết, lại cầm lệnh bài ra bắt người khác...”

“...”

Một mảnh im lặng, ngán người.

Tuy chỉ là một căn nhà nhỏ nhưng mảnh sân phía sau vẫn còn phòng đủ cho mọi người tạm nghỉ ngơi.

Rảo bước đi trong sân, bỗng Hàn Niệm dừng lại, ra hiệu với Tiểu Tinh. Tiểu Tinh muốn nói lại thôi, đi về phòng của mình. Cuối cùng chỉ còn Hàn Niệm cùng Tinh Khanh ở lại.

Hấn nghi hoặc nhìn nàng: “Có chuyện gì sao?”

Nàng nhìn hấn, có chút trầm mặc, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Hấn có chút chột dạ suy nghĩ, hay là nàng nhận ra rồi. Vì chuyện nàng trúng độc, hấn có chút mất khống chế. Hấn đang lo lắng rồi rầm đã nghe nàng lên tiếng.

“Tinh Khanh, ta biết người quan tâm ta nhưng sau này người không cần giả vờ mạnh mẽ như vậy đâu, thật sự... không quen chút nào.” Nàng thả lỏng người, khoanh tay đánh giá hấn.

Hấn khẽ thở phào, gãi đầu cười: “Thế nào, trông ta có lợi hại không?”

Nàng vươn tay cốc đầu hấn, cười rộ lên: “Ngốc, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Băng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mặc Đồ Trước Đã

“Được rồi, một lát chúng ta chia ra hành động như kế hoạch đã nói.” Hàn Niệm hạ thấp giọng nói. Chỉ thấy bốn bóng dáng ẩn hiện trong bóng đêm, sau lưng một khách điểm nào đó.

“Kế hoạch?” Lam Tuấn nghi ngờ hỏi.

“Ừ, cứ làm y như vậy.” Nàng thoải mái đáp.

“Kế hoạch gì, làm gì, nói lúc nào, sao ta không biết?” Lam Tuấn tràn đầy nghi ngờ nhìn Hàn Niệm, nhìn sang bọn Tinh Khanh bên cạnh, hai người có biết không? Tiểu Tinh, Tinh Khanh đồng loạt lắc đầu.

Nàng nhìn bọn họ trao đổi qua lại, lười biếng nói: “Kế hoạch không phải là bắt người sao.”

“...”

“Được rồi, mau đi thôi.”

“Khoan đã...”

“Hà?” Hàn Niệm đang tính nhảy vào tường viện khách điểm đột nhiên lại bị Lam Tuấn kéo lại.

“Các người ăn mặc kiểu gì vậy?” Lam Tuấn nhìn ba người trước mặt, một thân hắc y, khăn che kín mặt. Có khác gì bọn trộm cướp không cơ chứ!

“Hắc y.” Hàn Niệm nhìn lại bản thân, hắc y nha, đâu có gì kì lạ.

“Đúng vậy, người kêu là cái gì.” Tiểu Tinh thờ ơ nói.

Tinh Khanh im lặng đứng một bên.

“Các người định đi trộm cướp hay sao mà ăn mặc kiểu này? Cứ ăn mặc bình thường không được sao?” Lam Tuấn nhìn ba người họ, lại nhìn sang mình một thân y phục thoải mái, lắc đầu.

“Đi bắt người, còn đòi quang minh chính đại khoe mặt?”

“Tiểu thư nói rồi không bắt kín lại bị phát hiện thì làm sao? Người muốn bị phát hiện thì mình người thôi, đừng kéo bọn ta.” Tiểu Tinh nhếch miệng nói.

“Ừm, đúng rồi, phải kín vào.” Tinh Khanh mặt mày bịt kín đứng một bên gật đầu, vờn tay đưa một chiếc khăn che mặt sang cho Lam Tuấn. Hắn thấy thế liền tức giận, gạt khăn, bỏ đi.

Sau một lúc cãi cọ, rốt cuộc bọn họ cũng vào đến trong khách điểm.

Lần mò đi đến được phòng tên tiểu nhị trước đó tiếp đãi người Hàn Niệm. Đây cửa, người bên trong vẫn đang ngủ say.

“Này, hắn vẫn ngủ. Bây giờ chúng ta nên làm sao?” Tiểu Tinh thấp giọng hỏi.

“Trực tiếp khiêng hắn đi sao?” Tinh Khanh nhẹ hỏi.

“Hay kêu hắn dậy để hắn tự đi?” Hàn Niệm suy nghĩ.

“...”

“Các người là ai?”

Bọn họ đang tính toán làm sao đem người đi liền nghe có người lên tiếng, nhìn sang người vốn đang ngủ say trên giường đã ngồi dậy, đang mở to mắt ngạc nhiên nhìn bọn họ.

“Khụ...” Hàn Niệm khẽ ho, đưa mắt nhìn ba người, xong rồi. Người tỉnh, giờ phải làm sao đây?

Tinh Khanh nhìn nàng, nàng muốn thế nào liền thế ấy.

Lam Tuấn không thèm nhìn, cũng không phải chủ ý của ta.

Tiểu Tinh nhận tín hiệu, bước lên chuẩn bị ra tay.

“Khoan đã...” Tiểu nhị nhìn bốn người vừa xuất hiện trong phòng mình, liền biết không phải đến trò chuyện với hắn, nhin không được lên tiếng.

“Chuyện gì?” Tiểu Tinh chuẩn bị ra tay, không kiên nhẫn hỏi.

“Ta... có thể để ta mặc quần áo chỉnh tề trước được không?”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ngoại Truyện: Lợi Hại Nhất

Ta là đoạn trích nhỏ tác giả gọi đến.

...

“Tiểu Tinh, em ra ngoài mua ba bộ hắc y đi, khăn che mặt nữa.” Hàn Niệm ngồi uống trà nói, lại nghĩ nghĩ, khẽ nói: “Thôi, bốn bộ đi, hắn bị lộ lại liên lụy đến chúng ta.”

“Để làm gì vậy tiểu thư?” Tiểu Tinh nghi hoặc hỏi.

Tinh Khanh liếc mắt nhìn nàng, đợi nàng nói.

“Không phải tối nay chúng ta đi bắt người sao. Các người tính ăn mặc phong phanh, phơi phơi mặt ra sao?” Nàng đặt ly trà xuống, ngược mắt nhìn hai người.

“A! Vẫn là tiểu thư suy nghĩ chu toàn. Muội lập tức đi mua ngay.” Nói xong không đợi Hàn Niệm trả lời đã chạy ra ngoài.

“Ta... ta có thể mặc đồ bình thường như này được không?” Tình Khanh cảm thấy hần rõ ràng đường đường chính chính, mặc hắc y lại còn đeo khăn che mặt. Giống giống bọn hái hoa tặc, như vậy cũng quá khó coi đi.

“Sao thế? Người thấy mặc hắc y khó coi sao? Ta cảm thấy rất thú vị mà...” Nàng cúi đầu rũ mi, tay nhẹ mân mê bộ đồ, giọng buồn buồn nói.

“Xoẹt... xoẹt.”

Nàng nghe tiếng, ngẩng đầu, đã thấy hần cởi xong áo ngoài, đang muốn cởi áo trong ra, liền hoảng hốt ngăn lại: “Người... người... có gì thì nói nha... không cần manh động...”

Hần nhìn nàng, thu tay lại, cười hip mắt nói: “Ta chợt nhận ra hắc y cũng rất thú vị...” Chỉ cần nàng muốn làm, hần đều sẽ làm cùng nàng.

“...”

Thật ra mà nói, lợi hại nhất không phải Tình Khanh sao?

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tại Sao Lần Nào Cũng Là Nàng?

“Ta... có thể để ta mặc quần áo chỉnh tề trước được không?”

“...”

“Được, người mặc đi.” Hàn Niệm đáp, đứng chờ hần. Dù gì cũng chỉ mặc thêm lớp áo ngoài nữa thôi mà.

Tiểu nhị nhìn chăm chăm bốn người hắc y kia, bọn họ thật sự đứng xem hần mặc quần áo. Khẽ liếc mắt, hần đứng dậy đi đến bên sào treo quần áo, khẽ đưa tay lấy gì đó trong người, xoay người ném đồ về phía Hàn Niệm.

“Keng.”

“Cẩn thận.” Hàn Niệm giờ đao chấn âm khi, la lớn. Lại thầm nghĩ, tại sao lần nào cũng là nàng?

Hần thấy âm khí bị nàng đánh bay, biết bản thân không thể thắng liền tung cửa sổ chạy đi. Lại nhanh tay rút một vật gì đó trong người ném lên trời.

“Bùm.”

“Là pháo hiệu. Hần còn có đồng bọn, mau đuổi theo.” Lam Tuấn có chút thất thần nhưng rất nhanh chóng phản ứng lại, la lên.

“Tiểu nhị chết tiết này, dám dùng chiêu bí ỏi như vậy. May có tiểu thư...”

“Được rồi, ngưng... tiểu thư của người giỏi nhất rồi. Còn không mau đuổi theo trước khi viện binh của hần tới.” Lam Tuấn không kiên nhẫn cắt ngang.

Tiểu Tình liếc hần, khẽ hừ.

Tình Khanh nhìn Hàn Niệm, giờ ngón cái. Hàn Niệm của hần là giỏi nhất.

“Ha ha...” Hàn Niệm cười gượng, không nhịn được nói nhỏ: “Đáng lẽ phải là mau chạy đi trước khi viện binh của hần tới chứ.”

...

Đuổi theo tiểu nhị kia, quanh co lần quần. Thân thủ của hần không tệ, nơi đây lại là nhà của hần, như cá gặp nước. Có vài lần xem chút là mất dấu hần, cho đến khi thấy rõ được tên tiểu nhị kia. Bọn họ đã bị dẫn dắt đến trước một ngôi nhà. Tiểu nhị kia chính là chạy vào đây.

Bốn người nhìn nhau, không biết kẻ địch là ai, tùy tiện xông vào rất nguy hiểm. Cả bọn vốn tính quay về, chỉ là chưa đợi bọn họ kịp đi, cửa đã mở ra. Theo sau đó là một giọng nói già nua.

“Mời vào.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ta Không Làm Sai

Bốn người nhìn nhau, xem ra đêm nay không thể về sớm rồi.

Vào cửa, đi qua khoảng sân trống là đến phòng khách, người bên trong đang chờ bọn họ. Có khoảng bảy người trước mặt, tính cả tên tiểu nhị kia. Một lão nhân đang ngồi chính giữa phòng, ngồi bên cạnh là một phụ nhân. Đứng cạnh là một thiếu phụ còn khá trẻ và hai đứa trẻ đứng sau nàng, trông thấy người lạ đến liền lộ đầu ra nhìn. Phía bên kia là một thiếu niên thư sinh đang đứng cùng với tên tiểu nhị mà bọn họ đuổi theo.

"Không biết các vị vì sao lại đuổi bắt hần." Lão nhân lên tiếng ngắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, nói đoạn lại nhìn sang tiểu nhị kia.

"Không biết tiểu nhị này với lão nhân gia ngài là thế nào? Chỉ là độc ta trúng có liên quan đến hần." Nàng khẽ đánh giá xung quanh, lên tiếng đáp.

"Độc?" Lão nhân ngạc nhiên nói.

Nàng giờ cổ tay gân mạch biến đen lên cho hần xem, lại nói: "Đúng vậy...", nàngkhái quát kể lại một số chuyện, lại nhìn Lam Tuấn nói: "Hon nữa vị công tử này nói đã có hơn mười vụ án, độc hạ đều là Loạn Công Tồn, ta tin rằng tránh không thoát khỏi liên quan đến hần."

"Ngươi... ta đã hủy nó rồi mà ngươi vẫn còn giấu lại sao? Ngươi muốn lặp lại viễn cảnh xưa sao?" Lão nhân tức giận, tay run run chỉ vào tiểu nhị, rống lên.

"Ta..." Tiểu nhị liền hoảng sợ, quỳ rạp xuống đất.

"Nha đầu, đây vốn là chuyện riêng của nhà ta. Làm liên lụy đến ngươi xem như là lỗi của ta. Như vậy đi... ta giải độc cho ngươi, các ngươi liền nhanh chóng rời đi, xem như chưa có gì."

Lam Tuấn nghe vậy, đang muốn đi lên nói gì đó thì tiểu nhị kia vốn đang quỳ lại rút kiếm muốn xông đến Hàn Niệm."Cạch." Kiếm chưa ra khỏi vỏ đã bị lão nhân đánh rớt.

"Tông chủ, ta không làm sai. Chẳng lẽ báo thù cho gia đình, cho tộc nhân là sai, nhìn bọn họ chết không nhắm mắt là đúng. Ta..." Tiểu nhị tức giận, oán giận nhìn lão nhân.

"Ngươi... ý ta đã quyết, không cần nói nhiều. Dịch Hàn, mau lôi hần xuống." Lão nhân được gọi là tông chủ kia liếc nhìn sang thiếu niên bên cạnh, ra lệnh.

"Ngươi... ngươi đường đường là tông chủ mà lại tham sống sợ chết, chỉ biết co rút trong thành nhỏ này, uống cho bao tính mạng tộc nhân đã chết. Ngươi không xứng, không xứng... ta muốn báo thù cho cha mẹ, cho tộc nhân..."

Hần không cam lòng, gào thét. Mọi người còn đang thất thần vì lời hần nói, hần đã bay lên, rút dao găm nhỏ bên người nhắm thẳng Hàn Niệm, hai mắt đỏ ngầu dữ tợn trừng trừng nhìn nàng.

Không ngờ mọi việc sẽ diễn ra như vậy, nàng lại đang đứng gần hần, không kịp rút đao. Lúc này chỉ có Tình Khanh là gần nàng nhất. Nàng cố gắng dùng toàn lực tránh đi, nhưng dao nhanh như gió, khoảng cách bọn họ lại không xa, nháy mắt dao găm đã đến sát người nàng.

Bỗng một bóng người bay đến chắn trước nàng, nhìn lại hóa ra là Tình Khanh. Mắt thấy mũi dao vẫn không ngừng lại, liền sẽ cắm vào người hần.

Chỉ thấy đột nhiên Tình Khanh đang chắn trước nàng lại trượt té, tay giờ ra kéo lấy tiểu nhị té xuống theo. Cả hai xoay chuyển lăn lộn trên đất vài vòng.

"Tình Khanh."

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Quỷ Cữu Là Người Thôn Thất Dạ

"Tình Khanh. . ." Hàn Niệm lo lắng, gọi to. Nháy mắt liên tục rút đao muốn xông đến.

Lại chỉ thấy hai người trên đất bỗng dừng động tác, im lặng. Tình Khanh nằm dưới đáy tiểu nhị nằm trên người mình ra, đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, như không có chuyện gì vừa xảy ra.

Nàng nhìn hẩn không chớp mắt, vươn tay kiểm tra thân thể hẩn, thấy chỉ có một vết thương ngoài da liền an tâm, thở phào. Không tự giác, lại kéo hẩn ra sau lưng mình.

Sau khi Tình Khanh đứng dậy, mọi người đều thấy rõ tiểu nhị ấy vậy mà tay đang cầm đao tự đâm vào mình, chết ngay tại chỗ. Tình Khanh hẩn lại chỉ bị một vết dao trước ngực.

"Các ngườiii, liền ở lại luôn đi." Tông chủ giận giữ quát, giờ tay ra hiệu.

Dứt lời trong góc ngách xung quanh liền xông ra mấy chục người, bên ngoài cũng không ít. Toàn bộ lấy nơi đây làm trung tâm bao vây lại, ý định giết chết không tha đã rõ.

Nhìn tình hình này, xem ra bọn họ muốn thoát thân là không dễ dàng.

"Hoá ra Âm Độc Sư là thế này, tông chủ Âm Độc Sư tiếp khách cũng quá nhiệt tình rồi. Chỉ trách ngày xưa Quỷ Cữu ra tay thật quá khó coi mà, chừa lại người sống nhiều như vậy." Hàn Niệm bình thân, lấy tư thái bề trên, đồng dục mà nói.

"Ngườiii, nhất định phải chết." Tông chủ nhìn nàng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Một tên nhãi ranh như ngươi thì biết gì, chúng ta hành y cứu thế bao đời vốn không gây thù chuốc oán với ai. Là tên Quỷ Cữu kia lòng dạ ác độc, dùng thủ đoạn diệt sạch toàn gia chúng ta. . ." Một người tức giận la lên.

"Hành y cứu thế?, thật nực cười." Nàng khẽ liếc bọn họ, thanh âm kéo dài đầy khinh bỉ. Lại nhẹ đưa mắt nhìn sang bọn Tiểu Tinh, Tình Khanh. Hàm ý "Ta giữ chân bọn họ, có cơ hội nhanh chóng đột phá vòng vây thoát thân."

Tình Khanh chỉ đơn giản nhìn nàng, không nói gì. Tiểu Tinh lo lắng không thôi, muốn xông đến bên cạnh nàng, lại bị Tình Khanh kéo lại, giữ bên người.

Nàng giương mắt nhìn từng người bọn họ, chậm rãi nói: "Tông chủ, người chắc vẫn còn nhớ chứ. Quỷ Cữu là người thôn Thất Dạ, giáp địa phận Âm Độc Sư. Ngày ấy, thôn Thất Dạ mắc một trận bệnh dịch. Âm Độc Sư cứu chữa không kịp, toàn bộ thôn hóa táng."

"Như vậy thì sao, chúng ta đã cô hết sức, là hẩn lấy ơn báo oán." Tông chủ nhìn nàng, dò xét.

"Ha... các ngươi cứu, dĩ nhiên các ngươi cứu rồi. Vì độc ấy là... Âm Độc Sư các ngươi hạ." Nàng nhếch miệng cười, đây quả thật là lừa con nít mà. Nhưng, nếu không phải có người ấy, có lẽ chính nàng cũng tin. Người đời nghe bất quái, mấy ai chịu suy xét.

"Ngươi rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với Quỷ Cữu?"

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bàng Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cầu Người, Cầu Máu

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Tông chủ lớn tiếng quát.

"Ta ấy à, ta là... đệ tử của Quỷ Cữu." Nghe hẩn hỏi, nàng bắt giác bật cười, thanh âm lười biếng kéo dài.

Xung quanh đột nhiên im bật, tiếng hút khí kéo dài. Đệ tử của Quỷ Cữu? Lam Tuân cùng Tình Khanh đều ngạc nhiên nhìn sang Tiểu Tinh, thật sao? Tiểu Tinh cũng có chút bất ngờ nhưng rất nhanh lại như không có gì. Không trả lời, chỉ đứng im nghe Hàn Niệm nói.

"Các ngươi ngày ấy hạ độc Thất Dạ thôn. Mượn cơ cứu chữa đem người về Âm Độc Sư. Sau đó lại dùng bọn họ làm vật thử thuốc. Còn ngang nhiên bỏ cáo thiên hạ "Thất Dạ thôn son, không may nhiễm bệnh. Cứu chữa chậm trễ, hóa táng ngàn hạ. Sau đó... liền phui hết tội lỗi."

Nàng cứ như một người lạ nào đó đang chậm rãi kể lại câu chuyện xưa. Chỉ là nếu nhìn kĩ sẽ phát giác nắm tay đang nắm chặt của nàng nhẹ run. Vừa như ần nấn, vừa như tức giận.

Một mảnh im lặng bao trùm. Có ngạc nhiên, có không thể tin, cũng có chút ít đau lòng. Chỉ là chẳng ai nói gì, đều nhìn hướng tông chủ như chờ hẩn lên tiếng xác nhận, có lẽ nơi đây người biết rõ chuyện chỉ còn hẩn thôi.

Tông chủ không nói một lời, tức giận xuất chương hướng Hàn Niệm.

Hàn Niệm khó khăn tránh thoát được một chương, sau khi ổn định lại ung dung đứng đó như cũ, thản nhiên nói: "Các ngươi ngay cả trẻ em cũng không tha. Mồ chôn thôn dân Thất Dạ thôn ở Âm Độc Sur có lẽ không ít..." Nói đoạn nàng lại lạnh lùng nhìn tông chủ kia, âm thanh ẩn chứa tức giận: "Thiên hạ đồn Quỷ Cữu diệt sạch toàn gia Âm Độc Sur. Liền giữ hạng chín bảng Thập Tru. Nhưng mấy ai biết rõ... hắn vốn chỉ giết nhánh Tử Tà của Âm Độc Sur để trả thù. Chính là tự các ngươi gây oán nghiệt, kẻ thù tìm đến cùng nhau diệt ngươi."

Tông chủ nhìn nàng dò xét, cố gắng trấn định nói: "Giỏi cho ngươi cũng biết được nhiều như thế. Vậy ngươi cho rằng vì sao ta phải bắt bọn chúng về làm vật thử?"

Mọi người im lặng, khó tin nhìn hắn. Như vậy tất cả đều là sự thật sao?

Nhìn phản ứng của mọi người, hắn bật cười, lại có chút thê lương: "Ha ha... Âm Độc Sur ta tuy dụng độc, nhưng danh tiếng giải độc nói hạng hai liền không ai dám đứng nhất. Hành y cứu thế bao đời. Mà ngươi nghĩ thuốc giải từ đâu mà có, còn không phải do chính người Âm Độc Sur chúng ta tự thử nghiệm trên người, điều chế ra sao. Mà Thất Dạ thôn, được vật màu mỡ, bọn chúng ăn được vật từ nhỏ, có thể chất đặc biệt phù hợp để thử nghiệm. Máu bọn chúng cũng là nguồn nguyên liệu vô cùng trân quý để điều chế." Hắn như nghĩ tới viễn cảnh ấy, sự tham lam, tàn nhẫn đều hiện ra.

"Vì sao thử nghiệm phải là người Âm Độc Sur bọn ta. Mất người thân cũng là bọn ta. Ta liền hướng thôn chủ Thất Dạ cầu người, cầu máu. Hắn thế mà lại cự tuyệt, tại sao chỉ có bọn ta phải hi sinh..." Nói đến cuối hắn như gào lên.

Nàng bỗng như nhớ lại chuyện gì, giọng rét lạnh đến cực điểm: "Tông chủ, chuyện thật sự đơn giản như ngươi nói sao? Chuyện xưa ấy, tàn nhẫn cỡ nào ta đoán tông chủ khó có thể quên. Âm Độc Sur các ngươi chiếm dụng sự cung phụng của thiên hạ, không phải hi sinh là tất yếu sao? Nếu không thể chịu đựng, có sao không từ bỏ? Hành y cứu thế chẳng phải là ước nguyện, mong muốn của các ngươi sao? Vậy thôn dân Thất Dạ đã chết là làm sao?"

Có sự thành công nào không đòi hỏi hi sinh, thành công càng lớn hi sinh càng nhiều, Như vậy có thể trách ai?

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Bảng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đến Rồi

"Ta..." Tông chủ có chút sững sờ, chuyện xưa ấy làm sao hắn có thể quên? Nhưng có ai thật sự cam lòng mất đi người thân của mình?

"Chính tông chủ ngươi này sinh tà tâm. Cứu người là cứu người, giết người chính là giết người, đừng đem chúng nguy hiểm cho nhau."

"Ha ha... ngươi nói thật hay, thế nhưng sợ rằng về sau không thể nói được nữa rồi. Ngươi là ai ta không quan tâm, chỉ là hôm nay ở lại đi." Dù sao mọi chuyện đều đã như vậy, sai thì có làm sao?

"Ngày ấy Quỷ Cữu sư phụ ta dụng độc diệt sạch nhánh Tử Tà của Âm Độc Sur, ngươi nghĩ ta sẽ đến tay không ư?"

Mọi người hoảng hốt, không tự giác nhìn xung quanh một vòng rồi lại nhìn nàng, nàng ta nói vậy là ý gì?

"Ngươi... nếu ngươi thật sự là đệ tử của hắn làm sao lại trúng độc?"

"Ta không trúng độc thì làm sao tìm được các ngươi? Làm sao đến được đây? Ta chính là muốn lấy lại thanh danh cho sư phụ ta."

Nhìn một vòng phản ứng xung quanh, nàng thong thả chỉnh trang lại y phục, mỉm cười, lười biếng chậm rãi nói: "À... không cần lo. Bây giờ chưa thấy gì đâu, chỉ là... vài tiếng nữa..."

"Vậy ngươi hãy chết trước đi." Tông chủ không đợi nàng nói hết, liền xuất chương đánh. Lực chương phong kinh người, chính là muốn mạng nàng.

Nàng cho rằng lần này bản thân thật sự phải ở lại đây rồi, nàng biết bản thân tránh không được chương này nữa. Nào ngờ đột nhiên có người đến chắn trước người nàng, thay nàng nhận toàn bộ chương lực.

"Phụt." Âm thanh ngã xuống chấn động, là thiếu phụ trẻ tuổi đứng cùng hai đứa trẻ ban đầu. Lúc ấy nàng nhìn rất dịu dàng, yên tĩnh. Bây giờ người ngã xuống, miệng tràn đầy máu tươi, thế nhưng lại mỉm cười đầy mãn nguyện nhìn nàng.

Lão phu nhân không thể tin nhìn tình cảnh vừa xảy ra, lập tức lấy tay che kín mắt hai đứa trẻ đang đứng bên cạnh mình lại, ôm chặt chúng vào lòng, từng tiếng nức nở gọi: "Y Y..."

Thiếu niên trẻ tuổi gọi là Dịch Hàn kia cũng sững sờ. Nước mắt không tự chủ rơi. Hắn nhích từng bước khó khăn đến bên thiếu phụ được gọi là Y Y kia. Ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mà run rẩy đỡ nàng dậy, cẩn thận ôm vào lòng, run giọng gọi: "Tỷ tỷ..."

Hàn Niệm lúc này cảm xúc vô cùng phức tạp, vì sao nàng ấy lại cứu nàng? Lòng nàng bỗng rất ứat nghẹn, nước mắt không cam lòng muốn thoát ra. Chỉ

là nàng nhẹ hít sâu, ngược mặt lên trời để chúng chỉ có thể lặng lẽ mà rơi trong lòng.

Đưa cho nàng một mạng như vậy, nàng biết lấy gì mà đền cho nàng ấy.

Cho tới khi Tiểu Tinh, Tinh Khanh gọi, Hàn Niệm mới hồi tỉnh lại. "Cha... Tiểu An, Tiểu Yên... bị như vậy còn không phải là quá báo sao..." Thiếu phụ dùng hết khí lực nói đứt quãng thành câu.

"Ta..." Tông chủ hoảng hốt nhìn tay mình, hấn giết hại nữ nhi của mình?

"Cha... ngừng tay đi..." Nói xong cánh tay nàng cũng vô lực rũ xuống.

"Tỷ tỷ..."

"Y Y..."

Để lại bọn họ kêu gào thế nào cũng vô ích, nàng ấy cứ như vậy nhẹ nhàng an giấc.

"Huỳnh huych... huỳnh huych..." Đột nhiên một loạt tiếng bước chân chạy dồn dập truyền đến.

Lam Tuấn lúc này lại khẽ nói: "Đến rồi."

Xung quanh một mảnh nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Băng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thuốc Giải

"Hàn Niệm, bây giờ đã không còn chuyện liên quan đến ngươi nữa. Thuốc giải ta sẽ tra hỏi ra đưa cho ngươi sau." Lam Tuấn đi đến giờ tay chặn người nàng lại, lại đưa mắt nhìn quân binh: "Mau dắt đi."

Tinh Khanh thấy hấn động tay động chân, tức giận đi đến hất tay hấn ra, kéo nàng ra sau người mình.

Lam Tuấn trở tay giữ cổ tay Tinh Khanh, thoáng giật mình, tay hấn đang dùng lực giữ tay Tinh Khanh thế mà thoáng run nhẹ. Tinh Khanh này rốt cuộc là ai, xem ra Hàn Niệm nàng ấy cũng không biết rõ.

Tinh Khanh khinh thường nhìn hấn, hướng hấn làm khẩu hình miệng, hàm ý "Ngươi!!!, tránh xa nàng ra."

Hai người im lặng nhìn nhau giằng co, Hàn Niệm thấy bọn họ không động thủ, chỉ đứng đó trái lại có chút sốt ruột.

"Lam Tuấn đại nhân, phiền người mau buông tay."

Không ai động đậy, nàng lại cất giọng lạnh nhạt nói: "Lam Tuấn đại nhân, không phải người cho rằng ta chỉ hạ độc mỗi bọn họ chứ?"

"Ngươi..." Lam Tuấn buông tay, khó tin nhìn nàng. Nàng ấy ra tay khi nào, đến cả hấn cũng không phát giác ra.

Tinh Khanh có chút giật mình nhưng lại như hiểu gì đó, mỉm cười.

Nàng không kiên nhẫn, hỏi lại: "Thế nào?"

"Thả người." Lam Tuấn phát tay ra lệnh, nhìn nàng chăm chăm.

Hàn Niệm không chút để ý, đưa mắt nhìn Tinh Khanh cùng Tiểu Tinh dắt thiếu niên, lão phu nhân cùng hai đứa trẻ kia đi. Thiếu niên nhìn thân thể tỷ tỷ, phụ thân mình đáng xa, có chút chán chường. Suy nghĩ một lát liền đi theo bọn Tinh Khanh.

Nhìn bọn họ đã đi, Lam Tuấn nhìn nàng nhều mày: "Thuốc giải?"

"Gấp gấp cái gì, bọn họ đi xa một chút ta liền đưa cho ngươi." Nàng một bên thanh thoi nói, một bên chậm rãi đi đến bên xác thiếu phụ.

Chỉnh trang lại cho nàng ấy một chút, rồi chém rơi một tấm màn xuống che chắn, bao bọc kĩ càng lại. Xong xuôi, Hàn Niệm nhẹ nhàng nghiêng người lên vai. Lại thoáng nhìn đến tông chủ, liền bị Lam Tuấn bắt gặp: "Người này không được. Hấn là tông chủ Âm Độc Sư, ta phải đem về báo cáo với thánh thượng."

Hắn đột nhiên cảm thấy khó hiểu, nàng rõ ràng chỉ là một cô nương, công phu còn không bằng hắn. Việc gì phải bận tâm nhiều chuyện không liên quan đến mình như vậy.

Cảm thấy có lẽ bọn Tiểu Tinh, Tinh Khanh cũng đã an toàn, nàng cũng không đòi co. Lấy từ trong người ra một bình thuốc nhỏ, ném sang cho Lam Tuấn: “Cho ngươi.”

Lam Tuấn vươn tay chụp lấy bình thuốc, chưa kịp xem xét đã nghe tiếng nàng đã đi xa vọng lại: “Đồng người thì giỏi lắm sao, còn không phải bị ta lừa tin sái cổ.”

Lừa? Lam Tuấn mở bình thuốc trong tay ra, thuốc xỏ.

Hắn thở dài: “Đi thôi.”

...

Bọn Tiểu Tinh, Tinh Khanh đi được khá xa. Tìm được một căn nhà hoang an toàn liền dừng lại đợi Hàn Niệm. Tiểu Tinh cùng Hàn Niệm có ám hiệu để lại riêng, nên bọn họ không sợ nàng không tìm đến được.

Chỉ là, đã qua lâu lắm rồi, Hàn Niệm vẫn chưa tới.

Tiểu Tinh sốt ruột, đi qua đi lại hỏi: “Tiểu thư đáng lẽ giờ đã phải tới lâu lắm rồi. Không phải tiểu thư bị bọn họ bắt lại chứ, người còn đang bị trúng độc, nếu không kịp giải độc...”

Bạn đang đọc truyện *Áp Chót Băng Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.